

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos ■ Ianuarie 2003

Curierul ADVENTIST

A photograph of a man and a woman looking down at a baby. The man is on the left, wearing a blue and white striped shirt. The woman is on the right, wearing a white shirt. The baby is in the foreground, wrapped in a white cloth. The background is blurred.

Eliberare
din tiparele greșite

**Publicația
oficială a
Bisericii
Creștine
Adventiste de
Ziua a Șaptea
din România**

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii
Redactor-șef: Gabriel Dincă
Consultanți:
Adrian Bocăneanu, Teodor
Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Vasile Ciobanu, Pavel Memete,
Emilian Niculescu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Ernest Szász
Colaboratori speciali:
Ion Buciuman, Viorel Dima, Lazăr
Forray, dr. Gily Ionescu, Cristian
Modan, Gheorghe Modoran,
Valeriu Petrescu
Director: Paul Csavdari
Tehnoredactare și grafică:
Dragoș Drumaș
Corectură: Florica Gheciulescu
Imprimare:
Casa de Editură „Viață și Sănătate”
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323.00.20; 323.48.95;
Fax. 323.00.40

Adresa redacției:
Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 - București
E-mail: curierul@adventist.ro
ISSN 1220 – 6725

- 3 **Editorial**
Mai bogat decât bogații pământului
Gabriel Dincă
- 4 **Reportaj**
Festival de creație „Cernica 2002”
Oana Pascu
- 6 **Din viața bisericii**
Cronica Conferinței Oltenia
Virgil Peicu
- 8 **Din viața bisericii**
Martori ai acestor lucruri
Alin Cătrună
- 11 **Educație**
Educație pentru caracter
Viorel Răducanu
- 14 **Interviu**
O întrevedere cu președintele
William G. Johnson
- 15 **Devoțional**
Neștiința științei
Daniel Chirileanu
- 16 **Săptămâna căminului creștin**
Putere pentru tineri
Karen și Ron Flowers
- 19 **Săptămâna căminului creștin**
Eliberare din tiparele greșite
Larry Yeagley
- 22 **Experiență**
„Zburăm...”
Daniel Faluvegi
- 23 **Reportaj**
Ani de speranțe și de împliniri
Gabriel Dincă
- 25 **Texte greu de comentat**
Botezul morților
Angel Manuel Rodriguez
- 26 **Asociația Pastorală**
Sensul demnității pastorale
Ioan Buciuman
- 28 **Pagina Copiilor**
De ce?
Bonnie Walker
- 29 **Știri**
- 31 **Cuvântul președintelui**
Biserica locală, biserica dragostei
Adrian Bocăneanu

Scrisori

Dragi cititori,

Din multitudinea de scrisori primite la redacție, în care ne-ați trimis gândurile dumneavoastră alese de început de an și pentru care vă mulțumim, am ales pentru această ocazie scrisoarea unui „condamnat pe viață”, motivat fiind de cuvintele Mântuitorului: „am fost gol și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță și ați venit pe la Mine.” (Matei 25,36)

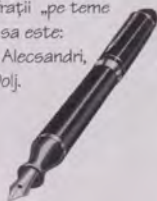
„Mă numesc Gavrilă Nelu Florian, am 28 ani și vă scriu această scrisoare în speranța că mă veți înțelege și ajuta. Abia la vârsta aceasta am început să cunosc Cuvântul Domnului. Aș vrea să vă spun câte ceva despre mine. De 9 ani sunt condamnat la detenție pe viață, pentru o crimă îngrozitoare și absurdă, pe care am comis-o împreună cu cineva.

Cu trecerea timpului, am început să simt cum păcatele comise de mine încep să mă apese, iar liniștea iluzorie, care mă înconjură, s-a pulberizat când am început să conștientizez faptele făcute de mine. Am început să simt că a venit vremea și că sunt pregătit să mă apropiu de Iesus. Îmi dau seama abia acum că Fiul lui Dumnezeu a murit în locul meu, pentru păcatele mele...

V-am scris cu speranța că veți putea publica un anunț prin care aș dori să cunosc oameni care să mă îndrume pe acest nou drum. Mi-ar plăcea să corespund cu ei pe tema experienței mele și a experienței lor. În același timp, m-aș bucura să primesc o scrisoare de la cineva. Mama mea a murit acum 6 ani, ea fiind singura cu care comunicam.”

Adresa: Gavrilă Nelu Florian,
Șos. Alexandriei, nr.154, sect.5,
Rahova, București

O scrisoare asemănătoare am primit și de la Coșcodar Virgil, tot „condamnat pe viață” care dorește să corespundă cu frații „pe teme de credință”. Adresa sa este: Coșcodar Virgil, str.V. Alecsandri, nr.89, Craiova, Jud. Dolj.

Mai bogat decât bogății pământului

Despre Billy Gates, unul dintre cei mai bogați oameni ai lumii, se spune că i-ar trebui 460 de ani pentru a cheltui toată averea sa. Desigur, gândul prosperității poate să apară la oricine, dar oare este posibil ca toți oamenii să fie bogați? Vorbește Cuvântul lui Dumnezeu despre felul în care putem să devenim bogați? Ce înseamnă să fii bogat cu adevărat? Sunt întrebări care apar deseori în viața noastră.

Pe de altă parte, privind atent în jurul nostru, trebuie să recunoaștem că există bogății care ne sărăcesc și există bogății care ne aduc bucurie pentru veșnicie. De asemenea, am mai putea spune că există bogați săraci și săraci bogați. Lucrul acesta nu este doar un joc de cuvinte, ci din păcate este o realitate tristă, pentru că sunt mulți dintre aceia care, bogați fiind, se consideră săraci, acumulând tot timpul, fără să considere că au suficient pentru a da și altora, dar există și săraci bogați, pentru că ei au suficient, ca să ofere și altora din ceea ce au. Dacă am încerca să facem o clasificare a bogățiilor, am putea spune că există bogății trecătoare și bogății veșnice, bogății folositoare și bogății nefolositoare.

În 1532, Francisco Pizarro împreună cu spaniolii săi au pătruns în imperiul incașilor din Mexico, au ajuns la Caxamalca și, cu viclesug, l-au făcut prizonier pe împăratul Atahualpa. Acesta, văzând lăcomia după aur a spaniolilor, s-a gândit că ar putea să se răscumpere cu aur. De aceea, într-o zi, îi zise lui Pizarro: „Dacă în două luni umplu pe jumătate această cameră cu vase și podoabe de aur, îmi vei reda libertatea?” Comandantul spaniol îi spuse că da. Camera era de 7 m în lungime și de aproape 6 m în lățime. Prin solii săi, împăratul ceru supușilor să aducă vasele și bijuteriile de aur din palate și din temple pentru a-l scăpa. Aurul, prețul răscumpărării, a fost îngrămădit în acea cameră, dar, în loc să fie eliberat, împăratul a fost omorât. Chiar oferind mult aur, căci erau bogați, incașii n-au putut să răscumpere trupul împăratului lor. Bogățiile lor s-au dovedit nefolositoare.

Biblia însă ne spune că există o categorie de bogății folositoare, care sunt accesibile

tuturor și care ne pot îmbogăți pe toți, fără a săraci pe cineva, acestea fiind bogățiile harului lui Dumnezeu. „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său” (Efes.1,7). Dar ce este harul și la ce se referă bogățiile lui? Harul am putea spune că este asemenea unui pachet mare, pregătit de Dumnezeu și oferit tuturor în dar. În acest pachet se găsește tot ce ne trebuie pentru acum și pentru întreaga veșnicie. În cadoul acesta, numit „har”, se află: ispășirea, iertarea, răscumpărarea, înnoirea, înfierea, slujirea, sfințirea și viața veșnică. Acestea le putem avea fără să le cumpărăm și fără să facem ceva pentru a le merita, pur și simplu primindu-le în dar. În cadoul numit „har”, mai găsim mântuirea, pacea, bucuria. Probabil că mulți dintre noi am gustat din amarul, zbuciumul și frământările conștiinței încărcate de povara păcatului. Și ce pace și bucurie au inundat ființa noastră când, prin harul Domnului, am fost iertați! Dar harul nu este numai mila lui Dumnezeu și dorința Lui de a-i ierta pe păcătoși, ci și o putere activă, energizantă și transformatoare pentru mântuire. Fiecare dintre noi putem fi îmbogățiți cu ele, fără să-i afecteze pe ceilalți, pentru că sunt inepuizabile. Ele depășesc nevoile noastre cu mult, pentru că sunt mai adânci decât toată decăderea omenească și mult mai înalte decât cea mai înaltă culme a păcătoșeniei noastre. Privind în istoria mântuirii, putem vedea aceste bogății ale harului lui Dumnezeu, care au transformat viețile multora, conducându-i la pocăință, chemându-i la slujire și oferindu-le viața veșnică.

V-ați gândit vreodată că, atunci când se afla în corabia sa, Noe era mai bogat decât toți bogătașii vremii sale în palatele lor. Apele potopului n-au înecat avuția lui, ci doar au ridicat-o mai sus. Am putea spune cu toată certitudinea că toți aceia care primesc bogățiile harului lui Dumnezeu sunt mai bogați decât toți Billy Gates ai pământului, pentru că bogățiile lor țin o veșnicie și nu doar 460 de ani.

De aceea, provocarea de a fi „Uniți în harul Său”, care constituie și motoul bisericii noastre din acest an ne ajută să ne unim în experiența iertării, înnoirii vieții, slujirii și sfințirii în vederea gloriei la întâlnirea cu Domnul nostru Isus Hristos pentru veșnicie.

Gabriel Dincă
Redactor-șef

Festival de creație „Cernica 2002”

Oana Pascu
redactor

20 decembrie 2002. În campusul universitar al I.T.A., s-a desfășurat cea de-a cincea ediție a Festivalului Național de Creație. Biserica Adventistă a organizat acest festival pentru a încuraja creativitatea și diversificarea mijloacelor de exprimare, pentru a promova adevăratele valori și pentru a-i încuraja pe tineri să-și dezvolte și să-și folosească darurile pe care le-au primit spre slava lui Dumnezeu și pentru împlinirea misiunii încredințate de Mântuitorul nostru. În același timp, motoul „Speranța mea se face dor”, inspirat din titlul unui vechi cântec millerit, și-a propus să creeze o punte între așteptătorii de atunci și cei de acum și să reînvie dorul de cer.

Ca și în anii precedenți, în urma presecțiilor, au fost invitați 450 de participanți. Juriul a fost alcătuit din profesioniști sau oameni care s-au remarcat prin pasiunea pentru un anumit domeniu.

Sala este plină. Se verifică microfoanele, se fac ultimele pregătiri și forfota se liniștește. Emoția plutește în aer. S-a început.

„...Când veți vedea sălile și camerele vă veți da seama că cineva a pus aici inimă. De două zile se lucrează încontinuu. Este vorba de o echipă de cincisprezece tineri din campusul I.T.A. și de cincisprezece tineri din București. Vreau să le mulțumesc pentru ce au făcut. Este o creație în cadrul Festivalului Național. Este modul în care ei au înțeles să facă din însuși acest eveniment un eveniment creator. Mai mult decât atât, eu sunt bucuros că Dumnezeu a ales să onoreze acest festival cu un decor superb. Ați văzut cum arată pădurea, totul în jur. Dumnezeu ne învață și

ne stimulează să fim creativi nu numai prin faptul că El este Creator, prin tot ce este în jurul nostru, ci prin faptul că El ne inspiră și de la El primim aceste lucruri. De aceea, să punem totul în slujba Lui. Dincolo de toate, festivalul se creează aici. Începând de acum, voi sunteți cei care veți crea imaginea Festivalului Național, la cea de-a cincea ediție. Ceea ce va rămâne din el este, de fapt, ceea ce voi veți crea. În speranța aceasta ne-am pregătit să facem înregistrări audio. Poate că vom scoate și un CD cu audițiile de la muzica vocală. De asemenea, poeziile și lucrările grafice vor fi afișate pe Internet, pentru ca prietenii voștri din toate țările să poată vedea ce ați creat aici. Vă propun să mai creăm și acea atitudine, acel zâmbet, acea atmosferă frumoasă pe care tinerii știu să le creeze.” Sunt cuvintele lui Cristian Modan – directorul Departamentului Tineret al Uniunii A.Z.Ș. – rostite în cadrul festivității de deschidere a festivalului.

Anul acesta, domeniile în care tinerii au putut să își exprime creativitatea au acoperit o paletă diversificată: muzică vocală (formație sau cor mixt, formație sau voci egale, soliști), muzică instrumentală (soliști, formații de coarde sau suflători, compoziție muzicală), literatură (poezie, proză scurtă), arte plastice (pictură și grafică, machete, grafică publicitară, decorațiuni cu plante uscate, sculptură, goblen), multi-media (videoclip, slide-show, fotografie, film de scurt metraj, pagini Web, program audio pentru radio).

Spre deosebire de edițiile anterioare, organizarea a fost mai complexă. „Fiind un eveniment atât de important, a trebuit să facem

pregătiri din timp, atât de ordin economic, cât și organizatoric. În aceste activități s-a făcut simțit și ajutorul studenților. Personalul de la cantină a fost suplimentat cu șapte persoane, pentru ca acest eveniment să fie cu totul special și să rămână un eveniment care să ne lase amintiri frumoase." (Stanciu Mihaela)

O noutate este și faptul că participanții au fost cazați și au servit masa împreună, putând astfel să se cunoască mai bine, să își împărtășească idei și să „creeze” relații. Deși nu au reprezentat obiectivul principal al festivalului, relațiile care s-au format aici sunt cele care rămân și care aduc roade.

Întreaga atmosferă a fost efervescentă – prezentările s-au dovedit a fi o împletire de talent, sânguință și emoții. Pentru observatorul de pe margine, diversitatea a fost elementul definitoriu al expozițiilor din sălile anexe. Creațiile au fost aduse de acasă, reflectând fiecare în parte amprenta personală a maestrului lor. În cadrul diferitelor secțiuni au fost apreciate calitățile oglindite prin mijloacele de exprimare specifice: concurenții înscriși la muzică s-au distins prin entuziasm, interpretare, culoare, omogenitate, delicatețe, expresivitate și ținută, la literatură prin concepție și mesaj, la arte plastice prin inventivitate și îndemânare, iar la multi-media prin performanțele tehnice și fantezie.

Un gând deosebit a fost acela al creării unei punți între generații. Începând cu acest an, la fiecare nouă ediție a festivalului se va acorda un premiu de excelență unor persoane care s-au remarcat în diferite domenii de creație, în Biserica Adventistă. Cum era și firesc, primul premiu pentru excelență a fost decernat poetului Benone Burtescu, din partea tinerilor adventiști din România, în semn de recunoștință pentru activitatea plină de dragoste în slujba frumuseții, a tineretului și a încrederei în Dumnezeu. Acest gest este o recunoaștere a influenței pe care a avut-o fratele Burtescu, prin poezia sa, în viața mai multor generații de tineri.

Una dintre surprizele programului a fost repetiția la care au participat formațiile vocale reunite (peste 150 de persoane) și apoi participarea acestui cor uriaș la serviciul de

închinare de vineri seara.

Pentru că organizatorii caută mereu posibilități de optimizare, echipa Departamentului pentru Tineret ne promite că anul viitor se vor crea mai multe ocazii pentru cunoaștere și părtășie, iar programul din Sabat va fi mai puțin încărcat.

Lista premianților este în același timp o încurajare pentru cei care se află la început de drum și o recunoaștere pentru cei ale căror eforturi s-au materializat în lucrări valoroase. Festivalul de creație reprezintă, într-adevăr, una dintre ocaziile când biserica îi poate vedea laolaltă pe unii dintre tinerii care și-au pus la lucru darurile oferite de Dumnezeu: tabloul este cu totul impresionant. Dar iată premianții:

La muzică vocală, premiul pentru cea mai bună formație a fost câștigat de corul mixt Iași. S-au acordat premii speciale pentru: „Cea mai entuziastă interpretare” corului mixt Niculești, „Concepție, interpretare și diversitate stilistică” corului mixt Ameno-Reghin, „Culoare, omogenitate și delicatețe” grupului de fete Piatra-Neamț, iar pentru „Expresivitate și ținută” grupului de fete Crescendo-Arad.

Pentru muzică instrumentală, participanții au fost împărțiți în două eșantioane.

Eșantionul întâi (superior) a fost format din soliști: Lorant Kozma la flaut, Bogdan Dobia la vioară, Orsolya Abram la violă, Loredana Vlad la violoncel și Mădălina Dorga Roșca, Noemi Vișinică și Raluca Fricosu la pian. Tot în primul eșantion, s-au numărat și trei formații: duetul de flaut – Semida Pop și Ștefan Diaconu, fanfara Buzescu din Teleorman și formația de blockflöten din Suceava.

La literatură, premiul întâi a fost acordat Gabrielei Tănase pentru poezia modernă, lui Alin Ispas pentru poezia clasică și Andreei Sima pentru proza scurtă.

Din partea secțiunii Arte plastice și decorative, s-a acordat premiul întâi Alinei Brașoveanu pentru pictură-profesioniști, lui Dorin Vieru

pentru pictură-amatori, Mihaelei Tănase pentru decorațiuni-profesioniști și amatorilor Mihaela Ciornei pentru grafică, Edi Toader pentru grafică și sculptură, Dorin Cristea pentru design.

Multi-media, una dintre cele mai moderne secțiuni, nu s-a lăsat mai prejos. La fotografie, Călin Bordoș a obținut marele premiu, Janos Sizlard Vlass a primit premiul pentru profesioniști, iar Sorin Bălăceanu premiul pentru compoziție. Grupa Noul Grant din București a câștigat premiul întâi pentru videoclip. Marele premiu pentru film a revenit grupei Nazna. La pagini Web, Sabina Cotuna a câștigat premiul întâi pentru finalitate și grafică. Grupa Brașov a primit premiul de participare pentru reportajul audio.

Festivalul Național de Creație este cel mai recent TinServ, pentru că ce s-a obținut aici nu a fost numai lucrul unor mâini și al unor inimi, în folosul unei comunități, ci rodul creativității, fanteziei și talentelor acestor tineri, în slujba lui Dumnezeu. Trăim într-un timp al urgenței, când nu trebuie să precupețim nici unul dintre darurile cu care ne-a înzestrat

Dumnezeu, pentru lucrarea Sa. „Este ceasul să vă treziți din somn; căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut” (Romani 13,11). Este ceasul în care tinerii au nevoie să li se arate încredere, să li se ofere ocazii și responsabilități și să fie asistați, mai ales când încep să slujească într-un domeniu nou. Este ceasul în care generațiile trebuie să își dea mâna și să lucreze cu cea mai mare putere și dăruire, pentru că avem o viziune și ne apropiem de destinație. Pregătește-te să te întâlnești cu Creatorul tău!

Cronica Conferinței Oltenia

Capela Evanghelică din Pitești, unde s-a predicat solia revenirii Domnului Hristos

Dragi prieteni, am bucuria să vă prezint un crâmpoi din istoria lucrării adventiste în spațiul care formează astăzi Conferința Oltenia.

Conferința noastră se află în partea de sud-vest a țării. Ea este străjuită de platforma Argeșului și Câmpia Burdea-Găvanului – la răsărit; de Munții Vâlcanului și Mehedinți – la vest; de Munții Parângului, Căpățânii și Făgărașului – la nord și de apele gri ale Dunării – la sud. În formele de relief ale acestui teritoriu, Dumnezeu a pus toate bogățiile cu care a înzestrat Oltenia.

Lucrarea adventistă și-a făcut simțită prezența în Oltenia mai devreme decât în alte părți. Nu poți vorbi despre istoria vestirii celor trei solii îngerești, fără să începi cu Piteștiul anilor 1870, când M.B. Czechowski a predicat pentru prima dată solia adventă în Principatele Române. Lumina cea nouă a revenirii lui Isus s-a răspândit repede, așa încât revista franceză „Les Signes des Temps” a publicat, în 1881, o dare de seamă a unui frate din România (Toma Aslan), care spunea: „Comunitatea noastră este compusă din treisprezece membri. Pe lângă aceștia, avem câțiva prieteni ai adevărului...”.

În aceeași revistă, predicatorii Bourdeau și Bertola scriau rapoarte despre lucrarea lor în diferitele părți ale Europei. În 1882, ei raportau că au ținut conferințe biblice despre „A doua venire”, la Pitești, în limba franceză, și că multe persoane veneau să-i asculte, traducătorul fiind inginerul Toma Aslan.

Președintele Conferinței Generale, G.J. Butler, a vizitat comunitatea din Pitești. El a relatat vizita sa în România într-un articol din „Les Signes des Temps”, din 11 mai 1884.

În urma insistenței fraților din Pitești, și în special a lui Toma Aslan, în ianuarie 1884, apare primul număr al revistei „Adevărul Prezent” în limba română.

Cu toată opoziția serioasă a bisericii dominante, are loc organizarea comunității din Pitești, sub conducerea fratelui A. C. Bourdeau. Astfel, comunitatea din Pitești a devenit membră a Consiliului European al misiunilor A.Z.Ș.

În 1886, predicatorul L.R. Conradi a vizitat comunitatea din Pitești, pe care a găsit-o înfloritoare. A ținut aici mai multe conferințe care s-au bucurat de succes.

După anul 1890, evenimente necunoscute de noi, dar violente, i-au împrăștiat pe credincioșii din Pitești. Aceasta a dus la aprinderea altor focuri sacre.

În 1899, persecuția „străinilor” – așa erau numiți cei ce nu erau ortodocși – a fost așa de aprigă, încât în toată țara au mai rămas doar 22 de membri declarați.

Începutul de secol și frământările din preajma războaielor din 1907 au acoperit interesul oamenilor pentru solia adventă.

Anii care au urmat după războaiă au fost ani de reînviere a activității celor 114 adventiști existenți în România. Un duh de la Dumnezeu a pus stăpânire pe credincioșii adventiști, care au pornit o susținută mărțurisire a soliei advente. Prin apariția revistei „Semnele Timpului” la sfârșitul acestui an însângerat (1907), lucrarea a fost însuflețită. Ca urmare, apar nuclee de grupe adventiste în mai multe locuri. Acest lucru a provocat o vehementă și brutală reacție din partea bisericii dominante.

În 1910, P.S. Nifon de Galați, Mitropolit al Dunării de Jos, a publicat și a

Virgil Peicu
președinte,
Conferința Oltenia

răspândit în toată România o pastorală care chema la luptă pe orice român împotriva adventiștilor. Aceasta a intensificat persecuția, dar i-a făcut și mai cunoscuți pe adventiști. Românii deveniseră mai interesați să-i cunoască pe vestitorii revenirii Domnului.

Așa se face că, în 1911, în orașul numit de istoricul german Sultzter „Paradisul Vlahiei”, Alexandria, apare prima comunitate din Teleorman în casa familiei Petre Drăgușin.

Războiul româno-bulgar din 1911-1912 a concentrat de-a lungul Dunării trupele armatei române. Printre soldați, erau unii adventiști care predica adevărul despre „A doua venire”. Așa a fost câștigat la credință Ștefan Ivăncică – misionarul Teleormanului – care, în 1912, pune bazele comunității din Putineiu, iar Florea Stroicea și Petre Drăgulescu formează biserica din Turnu Măgurele.

Multe alte grupe erau răspândite pe teritoriul Teleormanului, Argeșului și Olteniei mari, care, după război, s-au organizat în alte 20 de comunități.

O dată cu organizarea Uniunii Române, în 1920, Conferința Muntenia cuprindea și comunitățile din actualul teritoriu al Olteniei. Din cele 38 de comunități ale Munteniei, o mare parte erau din Teleorman.

În martie 1925, are loc reorganizarea Câmpului Misionar Banat, care s-a transformat în Conferința Banat-Crișana, avându-l ca președinte pe fratele Hermann. Oltenia de vest face parte din această nouă conferință.

În anii următori, lucrarea de colportaj s-a dezvoltat și, ca urmare, au apărut noi comunități, încât în 1932-1933, s-a organizat pentru prima dată Conferința Oltenia, cu sediul la Craiova. Primul președinte a fost ales fratele Popescu Constantin. Credem că înființarea Conferinței Crișana a impulsionat lucrarea în sud-vestul României, pregătind lumea pentru vremurile grele ale celui de-al doilea război mondial.

La 29 decembrie 1942, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a fost desființată prin Decretul Legii nr. 927. Atunci a fost întreruptă și activitatea Conferinței Oltenia.

Anii grei de război au încercat

din greu credința fraților și a surorilor, însă statornicia lor a făcut ca roadele Evangheliei să fie mai bogate decât de obicei.

La redeschiderea activității, pentru a doua oară, a Conferinței Oltenia, multe nuclee mici de grupe s-au dezvoltat în comunități puternice.

În luna octombrie a anului

avut ca urmare desființarea Conferinței Oltenia în anul 1962, iar teritoriul ei a fost arondat Conferinței Muntenia, o parte, și Conferinței Banat, altă parte. Faptul că teritoriile arondate erau la extremitățile celor două Conferințe a făcut ca lucrarea să sufere.

În anul 1991, pe 18 decembrie, Comitetul Executiv al Uniunii

Comunitatea
din Pitești,
1939

Colportori din
Teleorman,
1945

1944, este publicată Legea 584, în Monitorul Oficial nr. 252, care repune în toate drepturile Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.

După această dată, Conferința Oltenia se reorganizează cuprinzând teritoriile Olteniei mari.

Sediul rămâne la Craiova, pe str. 24 Ianuarie nr. 1, iar ca președinte este ales fratele Toma Dobre. Misiunea celei de-a doua faze a Conferinței era să pregătească lumea din zonă pentru trista perioadă a „Războiului rece”.

Evenimentele triste și conjunctura politică nefavorabilă au

Române a luat hotărârea să reorganizeze pentru a treia oară Conferința Oltenia. Cu acea ocazie, a fost numit un comitet de conducere și organizare al Conferinței. Sediul a fost stabilit mai întâi pe str. Onești nr. 3, iar după aceea pe str. 24 Ianuarie nr. 2.

În anii care au urmat, eforturile noastre au fost concentrate asupra împlinirii Misiunii Globale. Avem certitudinea că ne aflăm în atenția specială a lui Dumnezeu, ceea ce dorim și cititorilor acestui articol.

Dumnezeu să binecuvânteze Conferința Oltenia!

MARTORI

A I A C E S T O R L U C R U R I

Corpul pastoral al Conferinței Oltenia

Alin Cătrună
secretar,
Conferința Oltenia

Reînființată în 1992, Conferința Oltenia cuprinde șapte județe: Argeș, Dolj, Gorj, Mehedinți, Olt, Teleorman și Vâlcea. Pe teritoriul acestor județe, ca niște făclii în întunericul acestei lumi, sunt răspândiți 13.405 credincioși adventiști, care se adună în 205 biserici locale și în 53 de grupe.

În ceea ce privește repartitia pe județe a membrilor Conferinței Oltenia, aceasta este destul de neuniformă. Există două extreme: Teleormanul – unde se găsesc mai mult de jumătate din membrii Conferinței și județul Mehedinți – cu mai puțin de 300 de membri. Repartitia pe județe a membrilor Conferinței este următoarea:

Argeș – 832 membri
Dolj – 2489 membri
Gorj – 650 membri
Mehedinți – 287 membri
Olt – 1248 membri
Teleorman – 7120 membri
Vâlcea – 770 membri

Însă, dincolo de toate aceste cifre, încercăm să vedem minunile uimitoare ale

harului divin, care convinge inimi și transformă caractere.

Lucrarea de păstorie este asigurată de 63 de slujitori ai lui Dumnezeu, care își desfășoară activitatea în cele 55 de districte sau în comitetul de conducere al Conferinței. Îndemnul apostolului Pavel: „Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine, și care împarte drept Cuvântul adevărului” (2Tim. 2,15) are menirea de a motiva și dezvolta lucrarea de slujire a fiecăruia dintre mesagerii Săi.

Un loc important în lucrarea din Conferința Oltenia îl ocupă Liceul Teologic Adventist. Aici funcționează o grădiniță, clasele I-III și clasele IX-XII. Biserica din cadrul liceului este locul unde elevii trăiesc sabat de sabat experiențe deosebite atât ei, cât și vizitatorii.

Centrul de Tineret Sătic, deși nu oferă toate condițiile, este un loc unde tinerii, și nu numai, se bucură de momente speciale

în mijlocul naturii. Taberele desfășurate aici rămân experiențe de neuitat pentru tineri și copii.

Activitatea radio din câteva centre ale Conferinței constituie o metodă binecuvântată, prin care Evanghelia este transmisă acolo unde alte mijloace nu au acces. Astfel, de la Alexandria, Pitești, Câmpulung, Costești, Drăgășani, Horezu și Bălcești, Cuvântul Evangheliei este transmis mai ales în zone fără prezență adventă.

Pentru Departamentul Asociația Pastorală, anul 2002 a însemnat desfășurarea unor acțiuni importante pentru corpul pastoral. Aș aminti câteva dintre acestea:

- Conferința Biblică de la Cernica, 23-27 iunie 2002;
- Tabăra Pastorală de la Sătici, 26-29 august 2002;
- Cantonamentul Pastoral de la Cernica, 2-4 septembrie 2002;
- Programul de stagiatură pentru tinerii absolvenți ai Institutului Teologic Adventist;
- Întâlniri zonale cu pastori și slujbașii bisericilor locale, având ca temă „Reînvierea închinării”.

Prin activitățile desfășurate în anul 2002, dar și prin cele planificate pentru 2003, Asociația Pastorală urmărește îmbunătățirea slujirii pastorale.

Un loc important în activitatea Departamentului Școala de Sabat și Activități Personale l-au avut cursurile Institutului Internațional de Slujire Creștină. Acestea au dus la motivarea și instruirea pentru misiune a grupelor Școlii de Sabat. Întâlnirile și instruirile pe districte au fost ocazii deosebite de a învăța cum să se evite participarea formală a membrilor la grupele Școlii de Sabat și a înțelege adevăratul lor scop: câștigarea de suflete.

Evanghelizarea a avut în centrul atenției programul „Galileanul”. În urma acestui program, prezentat în mai multe serii, aproape 500 de persoane au încheiat legământul botezului.

O prioritate a Departamentului Tineret o constituie formarea și dezvoltarea liderilor. S-a organizat o instruire tip „Homestudy”, cu 100 de tineri, și o convenție cu 75 de instructori. O mare parte a tim-

pului a fost alocată întâlnirilor zonale pentru copii și tineri. S-au desfășurat cinci proiecte TinSerV, acțiuni antifumat și acțiuni pentru copiii defavorizați din două localități, cu ocazia Zilei copilului. În timpul „Galileanului”, instructorii de licurici și exploratori au susținut evanghelizarea pentru copii. Tot în domeniul misionar, copii și tineri s-au unit în strângerea de fonduri pentru susținerea activității misionare în Câmpul misionar Bălcești.

Sediul Conferinței Oltenia și, totodată, al Bisericii Adventiste din Craiova

Biserica Adventistă din Pitești

Acțiunile Departamentului Relații Publice și Libertate Religioasă au ajutat la o bună promovare a imaginii bisericii, prin seminariile ținute în colaborare cu primăriile municipale. Astfel au avut loc Seminariile de Libertate Religioasă la Craiova, Alexandria, Calafat. S-au desfășurat Seminarii de Formare a Liderilor de Opinie la Craiova, Alexandria, Pitești, Rimnicu Vilcea.

Departamentul Administrarea Creștină a Vieții s-a implicat în viața bisericii, în special prin

întâlnirile cu slujbașii bisericilor locale, unde a fost prezentat Seminarul „Creștinismul autentic”.

Departamentul Comunicații și-a făcut simțită prezența prin știrile prezentate în Buletinul informativ al bisericii și prin ocaziile de instruire a slujbașilor din bisericile locale.

Departamentul Sănătate și Temperanță a făcut eforturi de a transmite cât mai clar principiile unei vieți sănătoase. Se remarcă în special biserica din Craiova, unde activează peste 20 de medici, 50 de asistenți medicali și studenți medicali. Intenția acestui

departament este aceea de a motiva fiecare grupă de lucrători medicali de la nivelul bisericilor locale, ca să susțină lunar un program de sănătate.

Departamentul Spiritul Profetic a încercat să readucă în atenția membrilor scrierile lui Ellen White. Seminariile prezentate în biserici din Conferința noastră s-au bucurat de o participare încurajatoare, iar dezbaterile din cadrul acestor seminarii au demonstrat că există interes pen-

tru soliile transmise poporului prin profetul Său, Ellen White.

Nu se poate trece cu vederea nici activitatea Departamentului Misiunea Femeii. Au fost pregătite, periodic, materiale pentru coordonatoarele locale. În unele biserici sunt programate întâlniri lunare ale surorilor, în care sunt dezbătute subiecte specifice femeilor. O altă activitate importantă a constituit-o distribuirea de literatură de către femei pentru femei: *Hristos, Lumina lumii, Fără stress, Galileanul*.

de numeroase plecări în străinătate (aproape 2.700 de membri fiind plecați la muncă în afara granițelor țării), cei rămași sunt hotărâți să suplinească lipsa celor plecați, purtând astfel și poverile lor. Deși există multe biserici cu un număr mic de membri, uneori descurajator de mic, cei care se adună sâmbăta de sâmbăta fac lucrul acesta încrezători în făgăduința prezenței lui Dumnezeu și conștienți că Dumnezeu „dă izbăvirea printr-un număr mic, ca și printr-un număr mare” (1 Sam.14,6).

credincioși mergând la închinare. Așa se întâmplă la Țigănești și Plosca, unde sunt câte trei biserici adventiste, iar la Peretu cei peste 1.000 de membri merg la închinare în cinci comunități adventiste. Este încurajator să participi la închinare într-o biserică care numără peste 700 de membri: Craiova. Dar este la fel de încurajator să descoperi că în zone unde, în urmă cu câțiva ani, nu exista nici un membru adventist, astăzi funcționează grupe sau biserici adventiste. Astfel, în județe cu întinse „zone albe”, precum Argeș, Gorj și Vâlcea, s-au înființat în ultimii ani grupe și biserici noi, care constituie centre de extindere a misiunii în restul teritoriului.

Dar mai mult decât orice realizare, mai important decât uneltele omenești folosite, mai de preț decât mijloacele utilizate trebuie să vedem mâna puternică a lui Dumnezeu, care a condus activitatea Conferinței Oltenia până astăzi și o va conduce până când ne va lua Acasă. La început de an, am convins-gerea că Dumnezeu a pregătit pentru noi un drum bogat în experiențe înălțătoare, care ne vor apropia mai mult de cer și vor face ca Biserica din Conferința Oltenia și de pretutindeni

*Tineri la instruire,
Sătic 2001*

Departamentul Viața de Familie și-a adus aportul la dezvoltarea lucrării în Conferința Oltenia. Mai multe familii pastorale au participat la diverse cursuri și seminarii legate de viața de familie. În mai multe biserici, au fost organizate seminarii cu diverse teme: „Violența în familie”, „Comunicarea în familie”, „Familia din perspectivă biblică”.

Dar orice prezentare a Conferinței nu ar avea sens, dacă nu am vorbi de cei care realizează cu adevărat lucrarea lui Dumnezeu, cei care transformă planurile în realitate și anume membrii bisericii, cei 13.405 membri adventiști ai Conferinței noastre, cărora li se alătură copiii și prietenii de adevăr. Deși afectați

*Instructori de exploratori
la cursul de „Orientare”*

Este încurajator să mergi prin localități rurale din Teleorman și să vezi, sâmbăta de sâmbăta, sute de

să crească. Suntem hotărâți astăzi să mergem pe drumul pregătit de Tatăl nostru ceresc.

EDUCAȚIE

PENTRU CARACTER

„Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze și când va îmbătrâni nu se va abate de la ea.” (Prov. 22,6)

În inima Olteniei, Dumnezeu a hotărât să existe o școală care să fie o binecuvântare pentru părinți, copii, biserică și societate.

De ce o școală adventistă? Ce oferă ea acestei societăți? Care îi este rolul?

În general, bazele educației le pune familia, iar școala întreține sau zidește pe educația oferită copilului mai înainte în cămin sau în biserică. Deseori, se ridică întrebarea dacă nu ar fi suficient pentru copii ceea ce primesc în familie și în biserică, iar școala să răspundă numai nevoilor intelectuale. Fără să oferim un răspuns, ne punem la rândul nostru o altă întrebare: În viața creștinului, se poate despărți aspectul spiritual de celelalte domenii ale vieții?

„Adevărata educație nu ignoră cunoașterea valorilor științifice sau a valorilor literare; ea pune însă puterea mai presus de informație, deasupra puterii, bunătatea, deasupra culturii intelectuale, caracterul. Lumea

are nevoie de oameni care să aibă caractere nobile, în care calitățile să se afle sub controlul principiului statornic.” – *Educație*, p. 179, ed. 2001.

O prezentare a școlii noastre nu poate începe decât cu cei mai mici – grădinița – organizați în două grupe. Aici se desfășoară o activitate intensă, cu mult mai mult decât o simplă profesie pentru educatoare, o grădiniță considerată specială și căutată de părinții din cartier. Aceasta reprezintă și sursa de elevi pentru școala primară, care se compune din clasele I, a II-a și a III-a. Este deja al doilea an de funcționare a școlii primare în regim de stat.

LICEUL

Nu suntem singurii. Colegii de la București și de la Cluj au și ei o ofertă la fel de valoroasă. Dumnezeu S-a îngrijit ca fiecare

Viorel Răducan
director,
Departament
Educație,
Conferința
Oltenia

doritor să beneficieze de această favoare de a învăța într-o școală adventistă. În general, cei care nu au avut de a face cu o astfel de școală nu pot recunoaște cu adevărat valoarea ei. Avem în prezent 6 clase, însumând aproximativ 140 de elevi, și ne considerăm privilegiați pentru aceasta. Chiar dacă în fiecare an unii vin și alții pleacă, ne simțim ca o familie. Ocaziile noastre de întâlnire cu cei care termină liceul sunt în general la Sfânta Cină de la începutul fiecărui an școlar.

La nivelul liceului, se dorește formarea intelectuală a tinerilor, dar și educarea lor atât pentru societate, cât și pentru biserică. Ceea ce reprezintă o prioritate este străduința noastră de a crea pentru elevi un context spiritual, o atmosferă caldă, lipsită de plictiseală și care să nu le inspire repulsie față de valorile moral-spirituale, ci să-i câștige la o înțelegere personală a lui Dumnezeu și a oamenilor care îi înconjoară. Aici, tinerii trăiesc experiențe deosebite, departe de casă, de părinți, de mediul cunoscut de ei, integrându-se într-o colectivitate cu aspect de familie, care le este de folos spre maturizare. Tinerii liceeni trăiesc o perioadă pretențioasă a vieții, dar extrem de frumoasă, cu toată intensitatea de care sunt capabili; este vârsta modelării, a structurării valorilor pentru viață și a deciziilor pentru viitor. Tocmai de aceea, la baza tuturor acțiunilor noastre stă

ideea împărtășită de Domnul Isus: „Căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic!”

Avem în prezent în liceu elevi din Timiș, Brăila, Onești, Constanța, Galați și sudul țării. Aceasta pentru că, de obicei, o familie care a avut unul dintre copii în școala noastră, cu siguranță îl va aduce și pe celălalt. Așa se face că avem chiar și câte trei copii din aceeași familie. Un liceu adventist îi ferește pe elevi de ispitele lumii și ale vârstei, oferindu-le preocupări folositoare. O parte însemnată dintre elevii noștri locuiesc în căminele liceului și, împreună cu externii doritori, participă la programul extrașcolar, care deosebește școala de oricare alta. Programul conține devoționale zilnice, seminarii, programe video, expuneri ale

creațiilor elevilor sau diverse acțiuni sociale ori misionare.

Capela liceului, special amenajată, este un loc de referință în școală. Aici se consumă cele mai frumoase momente ale serilor și sabbatelor petrecute împreună. Elevii au ocazia să susțină un devoțional, să predice, să cânte sau să recite. Ei au responsabilități în cadrul bisericii școlare, pe care le iau foarte în serios, organizează programe specifice lor, formându-se astfel pentru a deveni oameni de bază ai bisericii, dând tonul trezirii spirituale cu entuziasmul lor debordant.

Am rugat pe unul dintre elevi să ne împărtășească experiența sa:

„Provin dintr-o familie neadventistă și am hotărât să vin la acest liceu în urma unui sfat primit de la pastorul din localitatea mea. Știam puțin despre credință, mai fusesem la biserică de câteva ori, dar întrebam și pe alții ce e bine și ce e rău. Nu aveam un sistem al valorilor foarte dezvoltat.

M-am confruntat de la început cu problema financiară, căci părinții mei nu lucrau. Îmi plăcea prea mult atmosfera școlii adventiste, cu care nu eram obișnuit, ca să mă întorc acasă și atunci am învățat să mă rog, dar să și primesc răspunsuri. Din primul an, s-a găsit un frate binevoitor, care m-a spon-

sorizat aproape tot timpul. Părinții mei nu mi-au fost un sprijin și poate nici cel mai bun model, și pentru aceasta m-am apropiat de oamenii pe care îi simțeam interesați de mine.

M-am botezat pe 4 iunie 1999 și am simțit o bucurie imensă când am fost adoptat de marea familie a lui Dumnezeu. Mi-am însușit educația din liceu, am adoptat principii sănătoase și acum am o direcție în viață.

Consider că trebuie să fiu și eu de folos altora, așa că m-am străduit să-mi aduc fratele la aceeași școală cu mine. El abandonase studiile cu un an în urmă, pe părinți nu-i preocupa acest aspect și intervenea din nou problema financiară. I-am oferit lui sponsorizarea mea, iar pentru mine S-a îngrijit de curând Dumnezeu, altfel.

Privesc în urmă și-L slăvesc pe Dumnezeu pentru experiența acestor ani în care am învățat dependența de El. Sunt în clasa a XII-a. L-am găsit pe Dumnezeu și am descoperit o serie de oameni care să mă înțeleagă și să mă ajute să mă ridic.

Îmi pare rău că va trebui să plec când voi termina liceul, dar cred că acesta a fost doar începutul unui plan pe care Dumnezeu îl are cu mine." (Cengheri Florin – elev în clasa a XII-a)

Dialog cu un fost elev al Liceului Teologic Adventist Craiova:

Când ai terminat liceul?

– Am absolvit Liceul Teologic Adventist din Craiova, promoția 2001-2002.

Ce simțăminte îți inspiră o retrospectivă a anilor de liceu?

– M-ați lovit unde mă doare! Dacă atunci când eram în liceu priveam și la lucrurile mai puțin plăcute, acum – și cu bucurie o spun – îmi revin în memorie numai amintiri plăcute. Poate și pentru că îmi lipsesc acești ani – au fost cei mai frumoși. Îmi amintesc de colegi, de profesori, de devoționale și mai ales de Sabatele de la liceu. Ce să zic, mă încearcă un simțământ de nostalgie. A fost ... ceva frumos!!!

Ce faci în prezent?

– Sunt student la I.T.A. – Teologie Pastorală.

Te-a ajutat sau te-a influențat în planurile tale faptul că ai crescut într-o școală adventistă?

– Bineînțeles că m-a ajutat. Liceul a fost locul în care mi-am descoperit talentele și aptitudinile. Mi-am dorit întotdeauna să fiu medic, însă la liceu mi-am dat seama că nu sunt pentru așa ceva.

Rugăciunea și studiul personal, pe de o parte, capelanul și familia, pe de altă parte, au fost factorii decisivi în a alege să-l slujesc lui Dumnezeu, ca pastor. – Ciurea Ciprian – student I.T.A.

Putem vorbi despre lucruri frumoase, dar nu avem nici un merit. „a Lui să fie slava!”

Avem nevoie de susținere în rugăciune, iar pentru cei interesați: „Vă dorim cu noi!”

„Dumnezeu îi acceptă pe tinerii care I se consacră cu toate talentele și cu toată bogăția sufletului lor. Ei pot atinge cel mai înalte culmi ale măreției intelectuale și, dacă educația lor este echilibrată prin însușirea principiilor religioase, ei pot duce înaintea lucrării pe care Hristos a venit din cer să o îndeplinească, devenind astfel conlucrători cu Domnul și Maestrul Lor.” (Ellen White, *Minte, Caracter, Personalitate*, vol. 1, p. 352)

O viziune mai largă despre misiune

În fragmentul următor, președintele Conferinței Generale, Jan Paulsen, discută cu editorul de la Review, William G. Johnson, despre misiune.

W.G.J.: Pastore Paulsen, amintiți frecvent despre misiune. Mulți adventiști consideră că misiunea înseamnă în primul rând evanghelizare și studiu biblic; dumneavoastră aveți cumva o viziune mai largă?

J.P.: „Da, cu siguranță. Cu toate acestea, permiteți-mi să vă spun că interesul nostru pentru predicarea Cuvântului și interesul nostru în împărtășirea adevărului pentru aceste timpuri, așa cum este descoperit mai ales în mesajele apocaliptice ale Scripturii, se vor afla întotdeauna în centrul lucrării. Orice am face, dacă nu predicăm Cuvântul, nu ne îndeplinim misiunea.

În același timp, consider că, în cadrul misiunii, trebuie să abordăm toate aspectele care ne modelează viața de zi cu zi, aici și acum. Dumnezeu ne-a dat atât de multe valori care ne definesc spiritualitatea, etica, moralitatea și modul în care ne folosim resursele. Dacă privim la viața Domnului Hristos, vedem că El S-a întrupat, pentru că i-a iubit pe oameni. Biserica trebuie să facă același lucru. Așadar, suntem atât o comunitate vindecătoare, cât și o comunitate predicatorie. Ne implicăm acolo unde se ivesc nenorociri. Îi ajutăm pe oameni să descopere bogăția, frumusețea și originea divină a vieții. De aceea doresc ca misiunea să acopere domenii foarte, foarte întinse.”

Aceasta înseamnă să luăm în serios întreaga viață a lui Hristos?

„Exact. Învățăturile Domnului arată în mod clar că, la sfârșitul timpului – așa cum se arată în pilda cu oile și caprele – El îi va judeca pe oameni după ce au făcut pentru a-i ajuta pe alții.

De asemenea, cred că biserica noastră, fiind o comunitate în creștere, trebuie să își ia în serios responsabilitatea care îi revine din creșterea numărului de membri. Într-o țară sau o comunitate în care biserica are o pondere destul de mare, oamenii vor dori să știe care sunt valorile promovate de aceasta. Ei doresc să știe dacă biserica se interesează de viața lor, iar biserica trebuie să vorbească.”

Când spuneți „biserica trebuie să vorbească”, vă referiți la faptul că, atunci când se ivesc probleme de o anumită natură, conducătorii bisericii trebuie să îi aplece interesele?

„În multe locuri, biserica noastră nu este decât o comunitate cu totul necunoscută, dintr-un popor sau de pe o insulă. Cred că oamenii trebuie să știe cine suntem și care sunt valorile pentru care trăim. Nu este ușor de realizat acest lucru, pentru că suntem, mai întâi de toate, o mișcare spirituală, însă conducătorii bisericii trebuie să fie o voce care intervine cu înțelepciune, la momentul potrivit, pentru problemele care modelează și formează viața unui popor. De exemplu, noi nu suntem o comunitate violentă. Acolo unde se recurge la violență, conducătorii bisericii trebuie să spună foarte clar că acest lucru nu este acceptabil pentru noi. Suntem promotori ai libertății religioase și ai libertății de conștiință. Combatem

dependența de droguri, însă ne implicăm în programele de dezintoxicare și reabilitare pentru victimele acestui viciu. Cel mai bine ne putem îndeplini aceste planuri dacă ocupăm funcții publice. Îmi amintesc de sfatul lui Ellen White, deși este trecut uneori cu vederea, de a candida la funcțiile publice, pentru că printr-o asemenea autoritate se poate sluji societatea.

În multe țări în curs de dezvoltare, Biserica Adventistă joacă un rol activ în viața societății. Aici, în Occident, se reproșează faptul că luarea unei poziții oficiale, privind diferite aspecte ale vieții publice, sau implicarea personală în viața politică afectează libertatea noastră de a predica.

Cred că, indiferent de funcția publică, politica nu se află pe agenda de lucru a bisericii. Planurile noastre sunt stabilite și conduse de Dumnezeu după alte valori. Însă, o dată ce aceste planuri sunt bine definite, acolo unde ele se interferează cu viața societății, biserica trebuie să vorbească pentru a-și face cunoscută poziția. În Occident, avem țări în care numărul membrilor este destul de restrâns și ei suferă de un complex de inferioritate. De aceea, trebuie să caute ocazii prin care să se remarce în viața publică și să capete curaj să vorbească.”

Considerați că această înțelegere cu privire la misiune diferă de experiența trecută a bisericii?

„Nu. Dacă ne întoarcem la cuvintele și la viața lui Ellen White – și, cu atât mai mult, ale lui Isus – vom descoperi aceeași viziune largă despre misiune.”

Neștiința științei

„Știu să trăiesc smerit și știu să trăiesc în belșug.” (Fil. 4,12)
„A trăi smerit sau în belșug”
Oare aceasta este problema?

Se spune despre unii oameni, care dispun de posibilități financiare: „a trăit bine” sau „trăiește pe picior mare”, în alte cazuri chiar: „a știut să trăiască”. În ce măsură stă adevărul în aceste expresii, nu știu, poate nici nu mă interesează. Cert este însă că viața are o știință. A ști să trăiești nu e un lucru neglijabil. Deși la naștere nu primim un certificat prin care se atestă absolvirea cursului despre viață, noi pornim în viață conduși de instinct. Poate de-aici impresia că „viața e viață” și trebuie trăită. Nu prea ne punem problema calității vieții. Luăm totul ca pe o datorie. Cine are timp să se întrebe dacă știe cum se trăiește o viață de om? „Viața trebuie trăită și atât, nu trebuie disecată în teorii filosofice” ar spune cineva care s-a obișnuit să confunde burta cu centrul existenței. Pentru alții, mai elevați, filosoficul „gândesc, deci exist” este știința vieții. Nu are importanță pentru aceștia dacă, în loc de casă, dorm într-un butoi, și nici dacă mizeria este emblema mult precunoașterii lor; „ideile contează, adică optica prin care ne raportăm la viață”. Față de aceste două extreme, te întrebi: Ce înseamnă a ști să trăiești? Dacă știi să trăiești are vreo importanță? Se lungește sau se scurtează viața, în funcție de gradul de cunoaștere a științei vieții? Răspunsul este DA, cel puțin din perspectiva faptului că viața poate avea două părți; o primă parte, cea din valea păcatului, nu e altceva decât o ocazie de a opta pentru viața adevărată, iar a doua parte este viața nesfârșită, în dimensiunea cerească, fără păcat și fără nefericire.

„Știu să trăiesc”. Cine are curajul să afirme acest lucru? Cine poate demonstra că spune adevărul? Câți oameni mănâncă doar cu o singură lingură și totuși muncesc asemenea unor robi pentru a cumpăra seturi întregi spre nefolosire; câți oameni dorm într-un singur pat și totuși trudes, uitând de toate, pentru a avea în casele lor mai multe camere, cu mai multe paturi, în care nu doarme nimeni; cine dintre noi nu are acasă lucruri pe care nu le îmbracă, nu le folosește, nu-i ajută

la nimic și totuși le-a adunat cu greu. Există în toate acestea știință? Nu cred.

Adevărul este că cel ce a învățat să trăiască știe să facă acest lucru atât în stare de smerenie și sărăcie, cât și în belșug.

Epistolă Sfântului Pavel

Așadar, stimate frate Pavel, problema noastră nu este smerenia sau belșugul, ci viața. Noi aprindem lumânarea la ambele capete deodată; noi trăim ca săracii, adunând bogății; noi îi vedem pe alții și emitem judecăți; pentru noi, viața este o cruce și nicidecum o şansă. Cine te-a învățat pe tine să trăiești? Cărturarii la picioarele cărora ai crescut? Fariseii care te-au acceptat în tagma lor?

Am impresia că nici unii, nici alții. Cred că L-ai întâlnit pe El. Pe Acela care spulbera sărăcia printr-o rugăciune; Acela care știa să-i onoreze, plăcut și manierat, chiar și pe invitații la ospăț în casa bogatilor; El, care nu „are unde să-și plece capul” și totuși locuiește peste tot.

Restanță

Noi avem de învățat știința vieții. Am crezut că ecuațiile și prelucrarea siliciului înseamnă totul. Încă nu ne-am pus problema să trăim într-un fel sau în altul; lupta noastră este pentru supraviețuire. Concurăm cu mașinile, cu afacerile, pe care noi înșine le încălcăm; ne batem cu idealuri pe care le-au stabilit interesele meschine și căutăm capătul unei victorii care nu există.

Ce înseamnă a trăi? Înseamnă cumva a nu fi mort? Diferența se reduce cumva la poziția în care se află crucea? Dacă avem crucea în spate, suntem în viață, iar dacă o avem la cap, înseamnă că am murit!?

Neștiința științei

Ce păcat, știm atâtea și nu știm cel mai elementar lucru.

Nici măcar în acest domeniu zicala nu face excepție: „nu ne naștem învățați”. Prin urmare, avem de repetat verbul a ști. Trebuie să găsim acordul dintre *a ști să trăiesc* și *micul dejun*; acordul dintre *a ști să trăiesc* și *programul de lucru*; avem de găsit potrivirea dintre știința vieții și prieteni, relații, odihnă și idealuri. Totul se reduce la acest acord.

Concluzie

A ști să trăiești nu este o declarație, ci baza lucrurilor. Dacă învățăm să trăim această viață, așa scurtă și plină de neazuri, vom primi viața cea fără sfârșit.

Daniel Chirileanu
director,
Departament
Tineret, Conferința
Moldova

Putere

pentru tineri

Cum să-i îndrumăm pe tineri,
ca să devină discipoli într-un sens mai larg

„Și când îi vei da drumul ca să se ducă sloboadă de la tine, să nu-i dai drumul cu mâna goală; să-i dai daruri din cireada ta, din aria ta, din teascul tău, din ce vei avea, prin binecuvântarea Domnului, Dumnezeului tău.” (Deut. 15,13,14)

Un pasaj din Scriptură, care are implicații importante pentru părinți, este cel din Deuteronomul 15,13,14. Aceste versete fac parte din Legea lui Moise, referitoare la slujitori. Un rob evreu trebuia să fie eliberat atunci când el ajungea la sfârșitul perioadei maxime de șase ani de slujire, care era permisă sub legea iudaică. Stăpânului său i s-a poruncit: „Să nu-i dai drumul cu mâna goală; să-i dai daruri... din ce vei avea, prin binecuvântarea Domnului, Dumnezeului tău” (Deut. 15,13,14). Persoanelor care erau trimise astfel din mijlocul unei familii trebuia să li se ofere mijloacele materiale necesare pentru a trăi din resurse proprii. Astăzi nu ne gândim la robii care sunt eliberați, ci la pregătirea tinerilor pentru timpul când pornesc în viață liberi, ca să trăiască din resursele lor. Dacă în timpul Vechiului Testament un obicei ca acesta se referea la slujitori, cu cât mai mult trebuie ca părinții și cei care au responsabilitatea să se îngrijească astăzi de copii să folosească o metodă activă, prin care să le ofere tinerilor tot ce este necesar pentru a putea începe să trăiască pe cont propriu! Cu cât mai mult se aplică porunca: „Să nu-i dai drumul cu mâna goală; să-i dai daruri... din ce vei avea, prin binecuvântarea Domnului, Dumnezeului tău”.

A-i ajuta pe tineri să parcurgă etapa de trecere la viața de adulți trebuie să însemne mai mult decât o atitudine pasivă de „a-i lăsa să meargă”. Trebuie să însemne o perioadă în care să-i înzestrăm în mod activ pentru viitor pe adolescenții aflați în procesul de maturizare. Cu mult mai importante decât resursele financiare și materiale, pe care le iau cu ei atunci când pleacă de acasă, sunt bunurile lor mai puțin palpabile, și anume o identitate personală, care pornește din credința în Evanghelie, garanția că sunt iubiți de părinți și de Dumnezeu, o convingere irezistibilă în ce privește misiunea și scopul vieții, precum și deprinderile sociale și relaționale atât de necesare pentru formarea de relații și pentru întemeierea familiilor lor. Domnul Isus i-a trimis pe ucenici cu aceste cuvinte: „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa va

trimis și Eu pe voi” (Ioan 20,21). El le-a dat o misiune, un scop și convingerea că are încredere în ei. A promis că Îl va trimite pe Duhul Sfânt ca Mângâietor și Ajutor (Ioan 14,26).

Cum pot părinții să-i împuternicească pe tineri?

Apostolul Pavel ne îndeamnă: „De aceea, mângâiați-vă și întăriți-vă unii pe alții” (1 Tes. 5,11). Acest sfat din Noul Testament se aplică la creșterea copiilor, la întărirea și echiparea ucenicilor din cămin, la fel de sigur cum se aplică la încurajarea sau mângâierea celorlalți credincioși din biserică. Inspirându-se din versete ca acesta, Jack și Judy Balswick consideră că a fi părinte creștin constituie acel proces prin care tinerii sunt întăriți, sunt împuterniciți pentru maturitate.

Ei spun astfel: „Împuternicirea poate fi definită ca fiind încercarea de a crea putere într-o altă persoană... Împuternicirea este procesul de a-l ajuta pe celălalt să își dea seama de forțele și de potențialul sau de posibilitățile sale interioare, precum și activitatea de încurajare și de călăuzire pentru dezvoltarea acestor calități” (*A theological basis for family relationships. Journal of Psychology and Christianity*, Balswick J., 1987, p. 44, 45).

Puterea contactului și a cuvintelor de aprobare. Modul acesta de a-i încuraja și de a-i întări pe tineri este descris și de Gary Smalley și John Trent (*The Blessing*, 1986), ca fiind rezultatul obiceiului care exista în timpul Vechiului Testament, ca părinții să-i binecuvânteze pe copiii lor. Prin faptul că părinții îi atingeau cu mâna și le vorbeau, copiii ajunși la vârsta de adulți primeau confirmarea că sunt acceptați de către părinții lor. Ei șiau că sunt prețuiți foarte mult ca persoane. Înțelegeau ce viitor deosebit îi așteaptă. Tinerii de astăzi au nevoie, de asemenea, ca părinții lor să-i atingă într-o manieră potrivită și să le adreseze cuvinte de aprobare. Este necesar ca familiile creștine să includă în programul lor ocazii speciale, în care să fie împreună cu tinerii lor și în care tinerii să poată fi înălțați sufletește în felul acesta.

Dependenți, independenți sau interdependenți? Unii părinți îi pregătesc pe copiii lor pentru a fi dependenți. Situația aceasta poate să apară atunci când părinții exercită prea mult control din punct de vedere emoțional și nu le îngăduie copiilor lor să-și dezvolte autonomia

**Karen și Ron
Flowers**

directori ai
Departamentului
Slujirea familiei,
Conferința
Generală a Bisericii
Adventiste de Ziua
a Șaptea.

proprie și deprinderea de a lua singuri decizii. Unii părinți simt atât de mult nevoie ca alții să aibă nevoie de ei, încât se hotărăsc să-i țină pe copiii lor dependenți de ei. Alți copii sunt crescuți pentru a fi independenți. Dezvoltarea copiilor aflați în procesul maturizării, așa încât să fie persoane în stare să se conducă singure și să se despartă în mod sănătos de familiile lor, este foarte importantă.

Ellen White spune: „Scopul disciplinei este acela de a-l forma pe copil pentru a fi în stare să se conducă singur... Atât părintele, cât și educatorul trebuie să caute să călăuzească dezvoltarea copilului fără să o împiedice printr-un control excesiv. Când nu le dăm destulă libertate este la fel de rău ca atunci când ne ocupăm prea puțin de ei” (*Educație*, ed. 2001, p. 226).

Dar maturitatea nu se definește doar prin faptul că persoana respectivă este în stare să se despartă de familie și să se conducă singură. Adevărata maturitate cuprinde și procesul prin care copilul învață cum să trăiască alături de alții, cum să ajungă să-și îndeplinească rolul în cadrul societății; cum să fie separat, și totuși în legătură cu alții. Părinții trebuie să aibă grijă ca să-i crească pe copiii lor în așa fel, încât acești tineri să fie interdependenți și, când devin adulți, să se dăruiască înapoi societății.

„O familie creștină îi ajută pe copiii săi să devină persoane care nu urmăresc doar împlinirea sau succesele lor personale. Familia creștină are chemarea din partea lui Dumnezeu de a crește oameni care vor să trăiască având o viziune și o preocupare pentru întreaga omenire” (*The importance of the family: A reformed theological perspective*, Lee, S. H., 1986, p. 133).

Ce învățăm din exemplele biblice în care unele persoane au fost îndrumători, sau mentori, ai altora?

În Cuvântul lui Dumnezeu sunt consemnate câteva relații în care persoane adulte, mai în vârstă, au fost mentori ai celor mai tineri. Printre acestea, sunt relațiile dintre Elisabeta și Maria, dintre Barnaba și Ioan Marcu și dintre Domnul Isus și Ioan, ucenicul iubit. Prin observarea acestor relații așa cum sunt prezentate în Biblie, părinții, conducătorii de tineret și alte persoane, care au responsabilitatea de a se ocupa de formarea copiilor și a tinerilor, pot să înțeleagă cum să se raporteze mai bine la cei tineri, ca să-i ajute să îndeplinească planul lui

Dumnezeu pentru viața lor, să-și formeze o viziune și o preocupare pentru omenire și să învețe cum să trăiască în mod interdependent. În pofida deosebirilor de împrejurări și de personalitate, câteva caracteristici sunt comune în toate aceste istorisiri: persoane care îl urmează pe Dumnezeu, care sunt mai în vârstă și au mai multă experiență, îi iau pe credincioșii mai tineri sub aripile lor, le inspiră încredere, le oferă sfaturi și împart responsabilitatea cu tovarășii lor mai tineri.

Elisabeta și Maria. În succesiunea de evenimente legate de prima venire a Mântuitorului, observăm un remarcabil exemplu de îndrumare a celor mai tineri. Elisabeta, o femeie în vârstă, mama lui Ioan Botezătorul, vestitorul lui Mesia, este un îndrumător, un mentor al tinerei Maria, mama Domnului Isus, a lui Mesia Însuși. Capitolul 1 din Evanghelia după Luca prezintă relația dintre ele și arată modul în care Dumnezeu le-a adus în legătură pe una cu cealaltă, pentru a fi o binecuvântare una alteia. Știind cât de important era ca Maria să fie ajutată de cineva să primească această veste șocantă, Dumnezeu, prin îngerul Gabriel, o îndrumă cu bunătațe pe Maria către Elisabeta – o persoană căreia îi va putea vorbi și i se va putea destăinui cu privire la experiența tainică prin care a rămas însărcinată. Maria a găsit în ea o tovarășă de suflet, o persoană în a cărei prezență integritatea ei nu era pusă la îndoială, ea nu era făcută să se simtă rușinată, nici ispitită să se îndoiască. Din contră, Elisabeta „a felicitat-o pentru credința ei și pentru înalta onoare care i-a fost acordată” (*SDA Bible Commentary*, vol. 5, ed. 1956, p. 685, 686). Prietenia dintre Maria și Elisabeta și ocazia de fi împreună le-au dat timp celor două femei să se susțină una pe alta, să mediteze la experiențele lor comune, să se pregătească pentru a fi mame și, mai presus de toate, să se închine și să se roage împreună. În perioada în care a fost împreună cu Elisabeta, Maria a compus poemul inspirat, rugăciunea care a fost numită „Magnificat”, după traducerea Vulgata, în limba latină, a cuvântului „mărește” (vers. 46). Este un cântec maiestuos, de

bucurie, care exprimă recunoștința și încrederea în Dumnezeu, precum și o adâncă înțelegere a Scripturii Vechiului Testament, referitoare la istoria mântuirii poporului lui Dumnezeu și la planul Său de răscumpărare (Luca 1,46-55).

Barnaba și Ioan Marcu. Una dintre cele mai captivante istorisiri din Noul Testament implică relația în care Barnaba a fost un îndrumător, un mentor pentru nepotul său, Ioan Marcu.

Maria, sora lui Barnaba, și fiul ei, Ioan Marcu (vezi Col. 4,10), aveau o locuință la Ierusalim. Casa lor era un loc de întâlnire obișnuit pentru rugăciune. Când a fost eliberat din închisoare, Petru a mers direct acolo și le-a istorisit credincioșilor minunea prin care a fost salvat (Faptele ap. 12,11-17). Barnaba și Pavel au stat, probabil, în casa Mariei când au adus ajutoarele financiare de la Antiohia. După ce s-au întors la Antiohia, cei doi evangheliști l-au luat cu ei pe Ioan Marcu (Faptele ap. 12,25). Mai târziu, când Barnaba și Saul au fost hirotoniți pentru a face o lucrare misionară specială, în afara Iudeii, Ioan Marcu i-a însoțit ca ajutor al lor (Faptele ap.

13,5).

Totul a mers bine la început, în Cipru, dar în teritoriul continental din Perga, echipa s-a confruntat cu dificultăți și Ioan Marcu i-a părăsit (Faptele ap. 13,13). Probabil că aceasta nu a fost prima ocazie în care el a fugit dintr-o situație dificilă. Este posibil ca relatarea pe care Marcu avea să o includă mai târziu în evanghelia sa – despre tânărul care a fugit dezbrăcat din locul unde a fost arestat Domnul Isus – să fie autobiografică (conf. cu Marcu 14,51.52; *SDA Bible Commentary*, vol. 5, p. 654, 655). Efectul deplin al plecării lui Marcu și al dezamăgirii pe care a produs-o în

felul acesta a devenit clar atunci când Pavel și Barnaba au făcut planurile pentru următoarea lor călătorie misionară. Barnaba a insistat ca tânărul să-i însoțească iarăși. Pavel nu a fost de acord; el considera că Marcu este o persoană pe care nu te poți bizui. Dar Barnaba nu a renunțat la ruda lui, la tânărul Marcu. Echipa s-a despărțit. Pavel a ales un alt tovarăș, pe Sila, iar Barnaba l-a luat pe Ioan Marcu (Faptele ap. 15,36-39). Unde l-a dus Barnaba pe Ioan Marcu mai întâi? Ei s-au întors împreună în Cipru,

patria ancestrală a familiei, unde avuseseră o primă experiență misionară, încununată de succes. Barnaba știa foarte bine ce înseamnă să-l duci pe un tânăr descurajat înapoi, acolo unde „a văzut lumina ultima dată”.

Cât de necesar este să întărim și să încurajăm generația care vine după noi! Cât de necesar este să-i expunem pe tineri la maturitatea în credință, pe care o au persoanele mai în vârstă! O dată cu hotărârea de a-l lua pe Ioan Marcu în calitate de însoțitor al său, Barnaba iese din descrierea despre prima biserică. Nu mai auzim nimic despre el. A reușit el să-l recupereze, să-l recâștige pe Marcu? Da! Ioan Marcu este probabil cea mai mare moștenire lăsată în urmă de Barnaba. Salvat pentru activitatea de slujire a Evangheliei, Marcu a lucrat mai târziu împreună cu Petru. Cei mai mulți cercetători ai Bibliei consideră că Evanghelia după Marcu, cea mai veche dintre cele patru evanghelii, reflectă în mare parte predicarea lui Petru. În anii care au urmat, Marcu

avea să devină, de asemenea, un prieten și colaborator de încredere al lui Pavel (2 Tim. 4,11).

Domnul Isus și Ioan. Când era tânăr, Ioan nu manifesta cea mai aleasă purtare. Avea un entuziasm debordant. Domnul Isus l-a numit „fiul tunetului” (Marcu 3,17). Odată, el a încercat să obțină puterea, convingând-o pe mama lui să mijlocească la Domnul Isus pentru el (Mat. 20,21). El a considerat că samaritenii care l-au respins cu dispreț pe

Domnul Isus merită să fie arși complet (Luca 9,54.55). După ce a ajuns la o vârstă înaintată, el s-a gândit la anii când era mai tânăr și și-a adus aminte de iubirea permanentă a Domnului Isus pentru el. El era „ucenicul pe care-l iubea Isus” (în traducere literală, „ucenicul pe care Isus îl iubea permanent”; Ioan 13,23; 19,26; 21,7.20).

Domnul Isus l-a iubit pe Ioan în pofida trăsăturilor pe care le avea el; fără îndoială că Domnul a observat marea nevoie de iubire, care exista în sufletul acestui tânăr. El l-a atras pe Ioan în cercul celor mai apropiați și mai de încredere ucenici ai Săi. Domnul Isus a vorbit despre relația dintre El și ei, ca fiind o prietenie (Ioan 15,13.15). Aceștia erau familia Lui (Mat. 12,49) și El comunica liber cu ei și folosea timp pentru a fi doar cu ei (Ioan 6,3; 11,54). De fapt, Domnul Isus a ajuns să aibă o predilecție pentru Ioan (Ioan 20,2). Lui Ioan, El i-a oferit posibilități de înțelegere și descoperiri speciale, cum a fost cea de pe muntele schimbării la față (Mat. 17,2). Domnul Isus știa că este posibil ca încrederea să dea naștere la încredere. În Ghetsemani, Domnul Isus a căutat sprijin și încurajare din partea lui Ioan (Mat. 26,37.38). Tinerii sunt adesea mai dispuși să se confrunte cu ei înșiși și cu limitele lor în prezența unei persoane care este în mod transparent onestă și vulnerabilă față de ei.

Iubirea Domnului Isus pentru Ioan s-a îndreptat către el în cuvinte de mustrare și de îndreptare atunci când purtarea lui se îndepărta de valorile Domnului Isus (Mat. 20,22-24; Luca 9,52-56). După ce îl mustra, Domnul Isus nu-l făcea de rușine pe

Ioan, ci folosea ocazia ca să clarifice și mai mult principiile de viață din familia Împărăției Sale. Atunci când Se afla pe cruce, Domnul Isus i-a încredințat lui Ioan o responsabilitate foarte prețioasă – aceea de a-i purta de grijă mamei Sale. Fapta aceasta a demonstrat cât de profunde erau încrederea și atașamentul pe care El le-a descoperit în tânărul ucenic (Ioan 19,26.27). Iubirea Domnului Isus față de el nu a fost irosită. Rezultatul îndrumării sale de către Domnul Isus este istorie, nu doar în experiența activității lui Ioan, în calitate de conducător al bisericii, ci și în faptul că el a scris cinci dintre cărțile Noului Testament – evanghelia sa, trei epistole și Apocalipsa.

Experiența lui Ioan cu Domnul Isus constituie, fără îndoială, chintesenta experiențelor biblice de îndrumare a celor mai tineri. Nu numai că principiile referitoare la purtarea de grijă, la învățare, la formarea de ucenici și la împuternicire sunt demonstrate într-un mod extraordinar, dar istorisirea este și mai elocventă datorită faptului că, în persoana aceasta, cel îndrumat a fost o persoană deosebit de greu de iubit. Nu fiecare experiență de creștere sau de îndrumare a copiilor de către părinți sau de alți mentori se dovedește la fel de favorabilă. Chiar Domnul Isus a cunoscut foarte bine această realitate dureroasă, din cauza experienței Sale cu Iuda. Probabil partea cea mai bună pentru noi astăzi este aceea că și astăzi putem avea acces la Domnul Isus, cel mai mare Îndrumător, sau Mentor. El stă la dispoziția părinților, care pot să-l ceară ajutorul pentru a-i călăuzi pe tinerii lor. Este posibil ca și părinții să aibă nevoie, la rândul lor, de iubirea unui părinte, din cauza abandonării sau a durerii sufletești pe care au cunoscut-o când erau copii. Domnul Isus aduce vindecare și o iubire vindecătoare pentru inimile flămânde ale părinților.

Domnul Isus este disponibil și pentru tineri, care duc o puternică luptă cu ei înșiși sau cu dificultățile din relațiile lor și care, probabil, nu au avut niciodată un părinte sau un îndrumător care să-i călăuzească și să-i pregătească sau care să meargă alături de ei pe drumul de la copilărie la viața de adult. Atât părinții, cât și copiii pot să-L găsească pe Isus în Cuvântul Său, pot să apeleze în rugăciune la El, Domnul cel înviat, și să aibă parte de prezența Sa mângăietoare și încurajatoare, prin Duhul Sfânt.

Eliberare

din tiparele greșite

Dumnezeu este în stare și uneori lucrează, într-adevăr, prin harul Său bogat, chiar în mijlocul tiparelor nesănătoase, caracterizate de conflicte și crize în familie, în relațiile dintre oameni. Prin puterea aceluiași har divin, aceste tipare greșite pot fi schimbate în modalități mai sănătoase, bazate pe Evanghelie, de a ne raporta la alții. Lumina iubirii Sale poate fi făcută să strălucească mai clar în căminele și în bisericile noastre.

Și tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde. (Romani 15,4)

Și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înainte. Să ne uităm ținută la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu. (Evrei 12,1,2)

Imaginați-vă că vă aflați pe drum, în călătorie, și că toate bunurile pe care le dețineți sunt într-un camion de mobilă, într-un car sau probabil în saci așezați pe măgari. I-ați convins pe toți membrii familiei dumneavoastră să vă însoțească, dar nu aveți răspuns la întrebarea lor: „Unde mergem?” De fapt, nici dumneavoastră nu sunteți chiar sigur încotro vă îndreptați. Nu aveți nici o locuință sau nici o bucată de pământ care să vă aștepte la capătul călătoriei. De fapt, plecați din singura locuință pe care ați cunoscut-o vreodată. În toți cei șaptezeci și cinci de ani ai vieții dumneavoastră, ați locuit aici. Gândiți-vă la trauma și la singurătatea pe care le-ați trăit. Eu nu-mi pot imagina să las în urmă rădăcini dezvoltate pe o perioadă de șapte

decenii și jumătate. Și totuși, acesta a fost firul evenimentelor în viața lui Avraam (Gen. 11,31).

Înfruntarea crizelor prin credință în Dumnezeu

Avraam a lăsat în urmă cetatea Ur. Pe timpul acela, Ur era o cetate modernă, având cele mai bune înlesniri cunoscute la data aceea. După luni de călătorie, Avraam și familia lui au ajuns la Haran, la o depărtare de aproape 1.000 de kilometri. Aici ei intenționau să se oprească și să se odihnească pentru un timp. Era un loc minunat. Timpul trecea. Atunci Dumnezeu l-a chemat pe Avraam să meargă mai departe:

„Domnul zisese lui Avram: ‘Ieși din țara ta, din rudenția ta și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine’. Avram a plecat, cum îi spusese Domnul, și a plecat și Lot împreună cu el. Avram avea șaptezeci și cinci de ani, când a ieșit din Haran”. (Gen. 12,1-4)

Între timp însă, mulți dintre cei care veniseră împreună cu Avraam fuseseră ademiniți de frumusețea cetății Haran ca să se stabilească aici permanent. Mulți din familia lui au ales să rămână. Imaginați-vă despărțirea aceea! Avraam plecase mai întâi din Ur, țara în care se născuse, iar acum încă o dată lăsa în urmă o parte substanțială din familia lui. Ce lovitură teribilă! Și totuși, Scriptura ne spune că el a ascultat de chemarea lui Dumnezeu, înfruntând aceste crize cu o credință exemplară: „Avram a plecat, cum îi spusese Domnul, și a plecat și Lot împreună cu el. Avram avea șaptezeci și cinci de ani, când a ieșit din Haran”. (Gen. 12, 4; conf. cu Evr. 11,8)

Larry Yeagley
pastor,
Conferința
Michigan,
America de Nord

Cu sufletul mâhnit și înșingurat, acest urmaș credincios al lui Dumnezeu a sosit în Canaan. Aici, Domnul a vorbit iarăși: „Toată țara aceasta o voi da seminției tale” (Gen. 12,7). Avraam i s-a închinat lui Dumnezeu, construind un altar Celui care îl condusese până aici. Dar nu totul mergea bine în Canaan, țara aceasta pe care Domnul a făgăduit că i-o va da lui. În țară bântuia o foamete. În speranța de a găsi hrană, Avraam și-a dus familia mai departe spre sud, în Egipt.

Credință șovăitoare

Ajungând la hotarul puternicului stat egiptean, Avraam a trăit emoții și s-a aflat în fața unor dificultăți pe care nu le mai cunoscuse. Până aici, el manifestase multă credință, părăsind confortul din Ur și din Haran, despărțindu-se de membrii apropiați ai familiei și trecând cu bine prin toate dificultățile călătoriei. Aici însă, în Egipt, l-a cuprins brusc teama că ar putea să-și piardă viața. Sara, soția lui, era foarte frumoasă și Avraam s-a îngrijorat că egiptenii aveau s-o dorească.

Ascultând de temerile sale, el s-a convins că egiptenii probabil urmau să-l omoare, ca să o ia pe Sara. El a inventat un plan amănunțit și le-a prezentat-o ca fiind sora lui. Avraam a fost dispus să mintă și să compromită integritatea Sarei, pentru ca el să-și salveze viața. Cum era de așteptat, chiar regele însuși a fost atras de ea. Cândind că Sara este sora lui Avraam, monarhul egiptean a luat-o în haremul lui, oferindu-i în schimb lui Avraam daruri din belșug.

Vă puteți imagina cât de umilită, de respinsă și de folosită s-a simțit Sara când a fost condusă în palatul faraonului? Supărarea și sentimentul ei de izolare au fost cu siguranță copleșitoare. În mod providențial, Dumnezeu nu l-a părăsit pe Avraam, în pofida lipsei sale de încredere în El. Dumnezeu a trimis plăgi asupra faraonului și asupra familiei lui. În cele din urmă, regele egiptean a descoperit că fusese indus în eroare și a eliberat-o repede pe Sara. El l-a admonestat bine pe Avraam și i-a deportat pe el și pe familia lui.

Confruntat cu lipsa copiilor

Întorși în Canaan, Avraam și Sara s-au stabilit aici și au continuat să încerce să aibă un copil. Cu siguranță că au purtat multe discuții tulburătoare, când lunile treceau una după alta și Sara nu putea să rămână însărcinată.

Metodele obișnuite pentru conceperea unui copil au fost inefficiente.

Speranțele lor de a avea un copil au fost năruite când Sara a trecut de vârsta fertilă. Soția tulburată, încercând să diminueze povara teribilă și stigmatul lipsei copiilor și să realizeze un nivel de normalitate în familia lor, a propus un plan. „Și Sarai a zis lui Avraam: ‘Iată, Domnul m-a făcut steapă; intră, te rog, la roaba mea; poate că voi avea copii de la ea’” (Gen. 16,2). Ideea ei a fost aceea de a folosi o persoană care să îndeplinească în locul ei rolul de soție a lui Avraam – de fapt, soțul ei să o lase însărcinată pe roaba ei și apoi, pentru că roaba era a ei, Sara putea să considere copilul ca fiind al său. A fost un plan nefericit, un plan care urma să aibă repercusiuni timp de milenii. Avraam a fost de acord. „El a intrat la Agar, și ea a rămas însărcinată. Când s-a văzut ea însărcinată, a privit cu dispreț pe stăpâna sa... Atunci Sarai s-a purtat rău cu ea; și Agar a fugit de ea” (Gen. 16,2-6).

Modul în care Avraam și Sara au tratat dificultatea în care se aflau a fost acela de a-și asuma responsabilitatea și de a încerca să o rezolve ei înșiși. În felul acesta, și-au compromis căsătoria. În loc să ajute la diminuarea stresului pe care îl simțeau în căminul și în relația lor de căsătorie, planul Sarei nu a făcut altceva decât să înrăutățească lucrurile. La durerea și la sentimentul de izolare, cauzate de sterilitate, s-au adăugat acum gelozia și ostilitatea. Sara nu numai că a avut o purtare aspră față de Agar, dar, de asemenea, a așezat responsabilitatea pentru nefericirea ei asupra soțului său. „Asupra ta să cadă batjocura aceasta, care mi se face!” (Gen. 16,5). Încercările de a-și soluționa problemele pe o altă cale decât credința și încrederea în Dumnezeu au avut ca rezultat neîncrederea, lipsa de responsabilitate și atitudinea de a da vina pe altcineva.

Lăudat să fie Dumnezeu, pentru că El este îndelung răbdător. El a făcut un legământ cu Avram și i-a schimbat numele în Avraam (Gen. 17,1-9). Dumnezeu și-a ținut legământul, dându-le lui Avraam și Sarei un fiu la bătrânețe, așa cum a făgăduit (Gen. 21,1-3).

Confruntat cu sentimentul singurătății în relația de căsătorie

Eu am ajuns la concluzia că Avraam și Sara au avut, fără îndoială, experiența pe care psihologii o numesc „sentimentul singurătății, cu toate că sunt căsătoriți”. Se poate deduce că lucrurile au stat astfel din

ceea ce s-a întâmplat după ce Sara l-a născut în cele din urmă pe fiul dăruit printr-o minune. Dumnezeu i-a poruncit lui Avraam să-l ducă pe fiul său pe Muntele Moria și să-l aducă acolo ca jertfă. Dar, din tot ceea ce este consemnat în Scriptură, nu există nici o dovadă că Avraam și Sara au vorbit împreună despre această poruncă, foarte neobișnuită. Este evident că ei încetaseră să mai comunice unul cu altul. Avraam a plecat de acasă pe tăcute, dimineața devreme, împreună cu Isaac. Nu pot decât să-mi imaginez cum s-a simțit Sara când a descoperit că nu fusese înștiințată despre o misiune atât de inimaginabilă. În pofida acestui lucru, Dumnezeu a folosit experiența încrederii și a credinței manifestate de Avraam pe Muntele Moria, ca să ilustreze modul în care suntem îndreptățiți prin credință (Rom. 4,1-5). Desigur, tiparele greșite din viața lui Avraam arată că neprihănirea nu este rezultatul realizărilor omenești.

Tipare greșite, repetate

Ca o dovadă în plus a faptului că „trupul este neputincios” (Marcu 14,38), Avraam a căzut iarăși în capcana de a ascunde adevărul, aceeași atitudine pe care o manifestase în Egipt. El a prezentat-o pe Sara în mod fals ca fiind doar sora lui [era sora lui vitregă, Gen. 20,12] – pentru a scăpa teafăr (Gen. 20,1-18). De data aceasta, cel care a luat-o pe Sara a fost Abimelec, regele din Gherar. Dumnezeu, plin de îndurare, a protejat-o iarăși, dându-i regelui un vis rău. Și cu această ocazie, Avraam a primit o muștrare severă din partea unui rege. Tiparele negative fuseseră întipărite adânc în gândirea lui.

Tipare contagioase, transmise de la o generație la alta

Cum este tatăl, așa este și fiul. Între descendenții lui Avraam, vedem că unele dintre aceste tipare greșite persistă de la o generație la alta. De exemplu, când Isaac s-a căsătorit cu Rebeca, ea i-a fost devotată, dar avea să treacă prin aceeași experiență a respingerii, a umilinței și a depersonalizării prin care a trecut și Sara, soacra ei. Isaac s-a folosit de minciună, prezentând-o în mod fals pe Rebeca, soția lui, ca fiind sora lui (Gen. 26,6-10). Unde am mai auzit istorisirea aceasta? Când a fost confruntat cu teama, Isaac a răspuns exact în același fel cum a răspuns tatăl său mai înainte.

Comunicare greșită, defectuoasă, mai multă minciună și manipulare. În

cele din urmă, Rebeca și-a îndreptat devoțiunea în mare parte către fiul său, Iacov. Ne întrebăm în ce măsură metodele soțului ei, de folosire a minciunii, au influențat fapta ei de a-l înșela, așa cum citim în capitolul 27. În episodul acesta, Rebeca a colaborat cu Iacov ca să-l înșele pe Isaac, așa încât Isaac să-i dea binecuvântarea dreptului de întâi născut nu lui Esau, fiul cel mai mare, ci lui Iacov, fiul mai tânăr, pe care îl prefera ea. Fratele mai mare, când s-a întors de la vânatoare așteptându-se să primească binecuvântarea și descoperind că aceasta fusese luată de Iacov, s-a infuriat pentru că fusese înșelat de fratele său.

Criza care s-a creat a avut ca urmare o durere imensă. Confruntată cu amenințările lui Esau, că îl va omorî pe Iacov, Rebeca i-a poruncit fiului ei preferat să fugă la unchiul său Laban, care locuia în Haran. Ca să-l determine pe Isaac să se alăture planului ei, Rebeca s-a prezentat ca fiind deprimată din cauza nevestelor hetite ale lui Esau (Gen. 27,46). În felul acesta, patriarhul avea să-l trimită pe Iacov să-și ia o soție dintre rudele sale din Haran. Scriptura nu ne dezvăluie cum și-a rezolvat această familie situația în care se afla, dar a trebuit ca Isaac și Rebeca să suporte rezultatele crizei de comunicare dintre ei, să sufere din cauza neîncrederii care se crease între ei și a efectelor nocive pentru întreaga relație de familie. Cu siguranță că Rebeca a trăit un sentiment intens de izolare după plecarea lui Iacov. Niciodată ea nu avea să-l mai vadă pe fiul său preferat. Iacov a fost mâhnit din cauză că s-a despărțit de cămin și de familie. Aveau să treacă ani de zile înainte ca Esau și fratele său, Iacov, să se împacă. Dar ei s-au împăcat în cele din urmă și Dumnezeu a perpetuat poporul legământului Său, prin Iacov, în pofida experiențelor familiale triste, prin care a trecut această familie.

Tiparele defectuoase continuă să existe. Nici lui Iacov nu i-a mers foarte bine în casa unchiului său Laban. Lea a devenit soția lui Iacov, pentru că Laban l-a înșelat. Laban, un om viclean și mincinos, i-a dat-o de soție și pe Rahela, cea dintâi iubire a lui Iacov, doar cu o condiție, și anume ca Iacov să promită că va lucra o a doua perioadă de șapte ani, pentru el. Paisprezece ani de robie și foarte multă nefericire nu au fost decât prima porție dintr-o viață de durere. „Zilele anilor vieții mele au fost puține și rele” (Gen. 47,9), avea

să-i spună Iacov mai târziu faraonului. Iacov nu a avut încredere în Laban. Lea s-a simțit respinsă și izolată, știind că Iacov o iubea mai mult pe Rahela. Aceasta era geloasă pe sora ei, care năștea copii, și s-a mâniat pe Iacov, reproșându-i că nu o lasă însărcinată. Într-o încercare de a obține o parte mai mare din iubirea soțului lor, cele două surori au repetat greșeala Sarei, bunica lor. Ele și-au desemnat roabele ca înlocuitoare sau reprezentante ale lor și i le-au oferit lui Iacov, pentru ca roabele să nască copii pentru ele.

Raportul biblic despre această familie, poporul legământului lui Dumnezeu, ne prezintă în continuare modul în care forța distructivă a favoritismului s-a manifestat iarăși în generația următoare. Cum au făcut părinții, așa a făcut și Iacov. El a manifestat favoritism față de copiii Rahelei și l-a îmbrăcat pe Iosif cu haine de comandă, în timp ce pe frații săi vitregi i-a trimis să aibă grijă de vite. O furie distructivă, asemănătoare celei pe care a îndreptat-o Esau către fiul preferat al mamei lui, a izbucnit acum față de Iosif. Frații săi l-au vândut ca rob și apoi l-au mințit pe tatăl lor, spunându-i că fiul lui patat fusese mâncat de o fiară sălbatică.

Crize sistemice, transmise de la o generație la alta

Până acum s-a putut vedea clar că acest sistem familial este distrus prin criză, trădare, înșelare, necinste, sentiment de izolare și neîncredere. Tiparele de conduită și de atitudini nesănătoase sunt transmise de la o generație la alta. Dacă nu sunt întrerupte, aceste tipare distrug pacea personală și stabilitatea familială. Unii suferă în tăcere, alții sunt victime ale violenței, iar resentimente puternice separă grupuri de persoane aproape ireparabil.

Cum se poate ieși din tiparele inefficiente

Există un punct luminos în această istorie. Iosif, victima violenței, iese din tiparul acesta. Cu siguranță că el a fost cuprins de sentimente de teamă, de singurătate și de durere într-o țară străină și a fost tratat în mod nedrept în captivitate. În pofida tuturor acestor lucruri, Iosif s-a prins de Dumnezeu. Persoane cu influență au observat trăsăturile nobile de caracter, care l-au făcut să se ridice cu mult deasupra celorlalți. El a ajuns a doua personalitate, după

faraon, în conducerea Egiptului, a administrat în mod genial surplusul recoltelor în anii de belșug și a purtat de grijă națiunii în timpul foametei. În perioada foametei, la oficiul de vânzare a cerealelor a apărut grupul acela de bărbați obosiți de călătorie. Erau frații lui Iosif! O, cât de mult dorea el să-i îmbrățișeze! De ani de zile, ei fuseseră în inima lui iertătoare. Genesa 45,1-15 ne descrie felul în care li s-a descoperit el în cele din urmă.

Iosif a făcut planuri, pentru ca întreaga familie să se mute în Egipt și i-a așezat pe toți membrii familiei lui Iacov în ținutul Gosen. Este interesant să observăm însă că Iacov își păstra încă vechiul tipar, sau obicei, de a manifesta favoritism. El i-a spus lui Iosif că îi va da o parte mai mult decât fraților săi (Gen. 48,22) și, prin urmare, i-a inclus pe cei doi fii ai lui Iosif, Efraim și Manase, între fiii lui. Mai târziu, seminția lui Efraim și cea a lui Manase aveau să-și ocupe locurile pe picior de egalitate cu celelalte seminții ale lui Israel.

Eliberarea din tiparele greșite, prin har și prin iertare

Iacov nu a pus capăt nici atitudinii de neîncredere din cadrul familiei. După moartea lui Iacov, frații au venit la Iosif, oferindu-se ca robi. Ei considerau că el cu siguranță se va răzbuna pe ei acum, când Iacov nu mai trăia (Gen. 50,15-18). Dar Iosif a demonstrat în mod consecvent o atitudine binevoitoare, iertătoare, față de familia sa. „Fiți dar fără teamă, căci eu vă voi hrăni, pe voi și pe copiii voștri”. Și i-a mângâiat și le-a îmbrăbatat inimile” (Gen. 50,21). Aici se află o descriere prețioasă, în Vechiul Testament, a ceea ce poate să facă Evanghelia iubirii lui Dumnezeu în inima omenească.

Această adiere de aer proaspăt, această forță de schimbare în sistemul familial al lui Avraam, Isaac și Iacov trebuie să ne dea curaj atunci când ne confruntăm cu crizele, cu sentimentul de singurătate și cu dezamăgirea. Deși Dumnezeu poate și uneori lucrează, într-adevăr, prin harul Său bogat, chiar în mijlocul tiparelor nesănătoase, caracterizate de conflicte și de criză, care se manifestă în relațiile dintre oameni, în familiile noastre, prin puterea aceluiași har divin, aceste obiceiuri și atitudini greșite pot fi schimbate. Putem să ne raportăm la ceilalți într-o manieră mai sănătoasă, bazată pe Evanghelie. Lumina iubirii Domnului Isus poate să fie făcută să strălucească mai clar în căminele noastre.

„Zburăm...”

Nenumărate sunt căile prin care cerul ne amintește că Cineva acolo sus ne iubește.

Daniel Faluvegi,
director,
Departament
Educație,
Conferința
Transilvania de Sud

Cu ani în urmă, în localitatea Hălmeag, județul Brașov, s-a început o lucrare de educație, integrare și misiune în rândul copiilor între 4 și 15 ani. O dată cu trecerea timpului, aceștia au studiat din Scripturi adevărurile sfinte. Experiența lor cu Dumnezeu se întărea Sabat de Sabat când, adunați, 15 – 30 de copii cercetau Cuvântul. Mergând apoi la casele lor, povesteau părinților despre tot ceea ce au învățat.

Într-o după-amiază de Sabat, cinci copiii au ieșit în întâmpinarea instructorilor lor, la podul de la marginea satului. Erau patru fete și un băiețel de cinci ani, pe nume Sergiu. În așteptarea lor, au zărit la un moment dat o căruță venind spre ei dinspre sat și au auzit pe cei din ea spunându-le să se apropie. Și-au adus aminte de cuvintele părinților – să nu stea de vorbă cu străinii. Pentru că această căruță se apropia tot mai mult, iar cei din ea îi tot chemau, au început să alerge din calea ei. Spre casă nu puteau fugi, pentru că din aceea parte venea căruța, iar înaintea lor era Oltul. Așa că au fugit lateral, pe marginea apei, urmăriți fiind de cei din căruță. La un moment dat, în alergarea lor, nu și-au dat seama că, de fapt, se îndreptau spre o fundătură la capătul căreia se afla o groapă în care de altfel au și căzut. Nu mai aveau nici o scăpare. Uitându-se cu disperare unele la altele, fetele și-au dat

seama că Sergiu nu a putut să țină pasul cu ele și alerga mai încet. Au privit înapoi și au văzut pe urmăritorii care se apropiau din ce în ce mai mult de el și erau gata să-l ajungă.

Atunci o fetiță a întrebat ce să facă. Să ne rugăm a spus Adina și a și început să se roage. În timp ce se ruga, au văzut cum un nor de ceață, apărut ca din senin, s-a interpus între băiețel și urmăritori, astfel încât aceștia nu-l mai vedeau.

Alergând cât îl țineau picioarele, băiețelul a ajuns la ele și s-au prins toți cu mâinile în rugăciune. La un moment dat, Sergiu a exclamat: zburăm !!! În acel moment, au simțit cu toții cum o mână caldă și moale s-a prins în rugăciune împreună cu ei. Iar norul cel alb îi ridica în sus, deasupra gropii. Uitându-se în jos, și-au dat seama ca scăpaseră de urmăritori. Cineva îi salvase!

Uitând parcă de instructorii pe care îi așteptau, au alergat cât au putut de repede la casele lor, povestind părinților cele întâmplate. Apoi, au ieșit pe stradă și au povestit copiilor. Părinții susțin și azi că nu sunt decât povești copilărești. Iar mulți dintre copiii care au auzit experiența lor râd și sunt sceptici.

Dar cei cinci știu că au simțit mâna lui Dumnezeu care i-a salvat. Vor vorbi despre asta și nu vor uita niciodată că sus în cer au un Salvator care-i iubește.

Ani de speranțe și de împliniri

Fratele
Daniel
Thomas și
echipa
Radio
Vocea
Speranței,
Timișoara

Pentru Radio Vocea Speranței din Timișoara, începutul iernii a marcat împlinirea a șapte ani de emisie. Într-o atmosferă caldă, de sărbătoare, într-un decor alb-albastru-verde, la Biserica Adventistă Betania din Timișoara a avut loc întâlnirea ascultătorilor postului cu echipa RVS. Printre acor-surile genericeului fiecărei emisiuni, radioascultătorii au avut prilejul să-i cunoască pe cei care, din spatele microfonului, seară de seară, le dăruiesc din dragostea și entuziasmul lor, din căutările lor de mai bine, de adevăr, de Dumnezeu. Alături de cuvintele fiecărui redactor, care au avut darul de a ne convinge în adâncul sufletului că numai dragostea pentru semenii este sursa energiei în realizarea emisiunilor, cântările de laudă la adresa lui Dumnezeu, ale celor mai buni muzicieni ai Banatului au făcut ca, preț de două ore, să ne simțim mai aproape de cer. Acești șapte ani în FM, ani de speranțe și împliniri, au fost apreciați în cuvântul rostit în cadrul programului și de personalitățile de marcă ale orașului, care au participat la acest eveniment.

„Mă bucur acum, la ceas aniversar, să cunosc întreaga echipă. Cunosc foarte bine vocile dumneavoastră, iar emisiunile le știu foarte bine din monitorizări. V-am mai spus și vă spun iarăși că-mi face bine o astfel de monitorizare, mă liniștește. Vă felicit! Vă doresc să aduceți în continuare speranță în inimile ascultătorilor, tot așa, cum ați făcut-o și până acum.” (Reprezentantul Consiliului Național al Audiovizualului)

După terminarea programului, am încercat să stau de vorbă cu câteva persoane care, într-un fel sau altul, își au legată viața de Radio Vocea Speranței:

Pavel Memete – președintele Conferinței Banat și redactorul emisiunii „Zorii creștinismului”

Ce înseamnă acest post de radio pentru locuitorii din Timișoara?

„Lăudăm pe Dumnezeu că, după șapte ani de emisie, suntem în mass media bănățeană. Postul s-a născut din dorința de a ne alătura programului Bisericii Adventiste de a vesti Evanghelia veșnică și pe calea undelor. În modul acesta, cel puțin în Timișoara, oraș care numără 400.000 de locuitori, cât și în împrejurimi, pe o rază de 25 km, RVS este o modalitate de a ajunge la inimile oamenilor care nu-L cunosc pe Hristos. Cred că Dumnezeu poate să binecuvânteze sufletele ascultătorilor noștri prin diversitatea de programe pe care le prezentăm: spirituale, biblice, de sănătate, de educație, culturale, în așa fel încât biserica să fie aproape de oameni, oferindu-le speranță.”

Ce implicare are Conferința în susținerea acestui post?

„Din punct de vedere financiar, este una dintre 'poverile', zic eu, 'plăcute'. În comitetul de buget, un capitol semnificativ îl ocupă departamentul RVS, deci biserica din Conferința Banat, căreia îi mulțumim și care sprijină substanțial realizarea programelor și

Gabriel Dincă
Redactor-șef

baza materială, care trebuie mereu îmbunătățită.

Un ascultător neadventist al postului, :

Ce aduce nou Radio Vocea Speranței în mass media timișoreană?

„În peisajul audio-vizualului actual, când domină violența și sexul, este foarte bine venit un asemenea post, care aduce oamenii pe calea cea bună. Este foarte educativ, împletește utilul cu partea spirituală. Este nevoie de un astfel de post de radio, pentru că aduce liniște sufletului, cultivă spiritul, poți asculta o muzică de calitate.”

Am întâlnit o minune... pe calea undelor

Întâmplător, am cunoscut-o pe doamna Elena Crivac, care mi-a povestit ce a adus Radio Vocea Speranței în viața ei:

„După zece ani de căutări, de întrebări la care nu găseam răspunsuri multumitoare, după yoga, ezo-

emisiune. Stăteam cu caietul în față, notam totul și spuneam în mintea mea: Extraordinar! Toate emisiunile care au fost în 1996 le am notate cu dată și oră de transmisie, iar după fiecare emisiune, luam Biblia și verificam tot ce se spusese. Aceste lucruri s-au întâmplat de-a lungul a trei ani 1996-1999. Apoi, s-a stârnit în mine dorința de a cunoaște oamenii, doream să le cunosc biserica, să aflu cine sunt? Știam că acest post aparține Bisericii Adventiste. Și-n aceste frământări pe care le aveam, să vedeți cum a lucrat Dumnezeu!

A venit în vizită la mine o prietenă de-a mea, din Emiratele Arabe Unite, convertită la islamism. Eram prietene bune, nu ne văzusem de vreo șase luni și, când ne-am reintălnit, am stat de vorbă aproape toată noaptea. Printre altele, îmi spune:

– Măine mergem la Stamora, la părinții mei, dar ne oprim puțin la Sacoș.

– De ce? am întrebat eu.

– Ei, la niște pocăiți.

– Ce fel de pocăiți?

Veacurilor, pe care am citit-o pe nerăsuflăte, și încă două cărți. În aceeași săptămână, m-a invitat la biserică, aici, în Timișoara. A fost prima dată când am intrat într-o Biserică Adventistă. Am ascultat predica prezentată de pastor, care mi-a umplut sufletul de pace, de bucurie și deja un gând mi-a pătruns în minte și în inimă: 'Aici voi rămâne!'.

Au urmat încă două săptămâni în care am avut un vis. Se făcea că undeva era o mulțime de oameni și era și un vindecător. S-a îndreptat spre mine un bărbat, o persoană pe care n-am mai văzut-o, o figură necunoscută, cu ochelari și mi-a spus: 'Îți dau mâna lui Isus'. Eu, neîncrezătoare, am spus: 'Ar fi bine să fie mâna lui Isus!' Am întins totuși brațul și am dat mâna cu persoana respectivă. Și m-am trezit brusc din visul acesta. După câteva zile, am fost invitată din nou la biserică. Aici, am înțeles că, era invitat să țină predica un pastor de la București – fratele Buciuman. Eram tot cu familia din Sacoș. În clipa în care l-am văzut pe cel care predica am strâns-o de mână pe sora Nina și i-am zis plină de uimire: 'El este omul din vis!'. În acel moment, am avut convingerea deplină că Dumnezeu mi-a vorbit mie și tot El mi-a arătat calea. Atunci mi-am dat seama că Dumnezeu nu putea face mai mult pentru a-mi arăta drumul pe care trebuia să urmez. Pur și simplu nu putea face nimic mai mult...

Acum mă simt un om împlinit, am găsit calea, adevărul, pe Mântuitorul, și nu-mi doresc altceva decât să rămân la picioarele Lui.”

Oare pe câți alți oameni nu-i pregătește Domnul în acest fel?

Iar în încheiere, îl las pe Mihai Maur, directorul postului RVS și totodată pastorul comunității Betania, să ne spună care este misiunea lor:

„Acest post de radio va rămâne unealta lui Dumnezeu pentru proclamarea Evangheliei. Ne dorim să fim avangarda în marea luptă, pentru că noi putem ajunge acolo unde alții nu pot ajunge. Vrem să rămânem oamenii lui Dumnezeu care să ducem întreita solie îngerească.”

terism, după tot felul de alte practici care m-au dezamăgit și mi-au întors sufletul pe dos, cineva mi-a recomandat: 'Ascultă o emisiune creștină'. Eram disperată, ca un om care nu știe pentru ce trăiește, care este adevărul, sau după ce s-a ghidat în lumea aceasta, plină de capcane și de înșelătorii.

Era prin 1996 când am început să ascult Radio Vocea Speranței. Prima, a doua, a treia oară... apoi am început să am o dorință din ce în ce mai puternică de a asculta o nouă

– Cred că sunt adventiști.

Atunci am sărit:

– Adventiști?! Vreau să-i cunosc și eu.

N-a prea înțeles prietena mea, însă mi-a zis:

– Bine, mâine o să ai ocazia să-i cunoști.

Așa am cunoscut-o în 1999 pe sora Nina, care a rămas uimită că cineva se duce să întrebe despre doctrina bisericii ei. A rămas pur și simplu uluită cum s-a întâmplat minunea aceasta. Mi-a dat *Tragedia*

Botezul pentru morți?

Angel Manuel
Rodriguez
director al
Institutului de
Cercetări Biblice al
Conferinței Generale

Cum putem înțelege expresia „de ce se mai botează ei pentru cei morți?” 1Cor. 15,29 u.p.

Aș dori să vă pot răspunde la această întrebare, dar sunt câțiva factori care fac dificilă interpretarea acestui text.

Mai întâi, textul este foarte rezumativ, Pavel nu prezintă această idee în mod detaliat; în al doilea rând, nu există o altă referință cu privire la acest aspect practic în Noul Testament; și, în al treilea rând, această expresie pare să sugereze ceva ce este incompatibil cu ce spune apostolul Pavel în epistolele sale cu privire la botez.

Prin urmare, există o mulțime de interpretări contradictorii printre interpreții Sfințelor Scripturi; un comentator a făcut o listă de 40 de interpretări posibile. O astfel de varietate de înțelesuri este destul de dificil de redat într-o singură explicație concludivă. Indiferent de ceea ce a zis Pavel, este clar că a avut o valoare particulară numai pentru creștinii din Corint.

Cu toate acestea, vă rog să-mi permiteți să vă aduc în atenție două interpretări care par a fi cele mai plauzibile.

1. Considerații cu privire la context

Este bine ca întotdeauna să începem cu studiul contextului. În 1 Corinteni 15, apostolul Pavel se ocupă de realitatea învierii Domnului Hristos, pentru a reafirma învățătura creștină a învierii din morți a celor mântuiți. Versetele din context ne prezintă care sunt implicațiile negării învierii.

De aceea Pavel argumentează că, dacă n-ar exista învierea morților, atunci a-ți risca viața pentru propovă-

duirea Evangheliei ar fi o nebunie. Atunci, dacă nu există înviere, „să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri” (1 Cor.15,32). Dacă nu există înviere, „de ce se mai botează ei pentru cei morți?”. Concluziile sunt ușor de tras, dar nu putem trage ușor și concluzia finală.

2. Botezul în locul altuia

Una dintre cele mai obișnuite interpretări este aceea că apostolul Pavel s-ar fi referit la botezul în locul altuia; lucrul acesta înseamnă că o persoană putea să fie botezată pentru cineva care murise fără să se boteze, asigurându-i astfel mântuirea.

Cu privire la această interpretare, apostolul Pavel nici nu susține și nici nu condamnă această practică. El o folosește doar pentru a demonstra inconsecvența acelor care neagă învierea din morți și în același timp sunt botezați sau acceptă ideea ca oamenii să se boteze pentru cei morți.

Acest punct de vedere sună logic, dar este departe de a fi un lucru cert. Mai întâi, nu există dovezi că botezul în locul altuia era o practică în timpurile apostolice, deși noi știm că ea a devenit o practică comună printre câteva grupuri eretice de creștini, în secolele de mai târziu, poate chiar stimulate de citirea acestui text izolat. În al doilea rând, aceasta ar însemna că botezul este o condiție indispensabilă mântuirii, o idee care nu pare să fie o parte a teologiei lui Pavel cu privire la botez. În al treilea rând, în timp ce botezul cere un act al credinței, și cel mort nu poate face aceasta, apostolul Pavel putea cu greu să acuze sau să ignore o astfel de practică superstițioasă. Aceste argumente se bazează pe o informare istorică și, de asemenea, pe o înțelegere

a teologiei apostolului Pavel, care pare să excludă această interpretare particulară.

3. Noii convertiți

O altă posibilitate de înțelegere a acestui pasaj, susținută de un număr mare de interpreți, este că expresia „de ce se mai botează ei pentru cei morți” se referă la noii convertiți, care, după moartea unui prieten sau a unei rude creștine, erau motivați să devină și ei creștini pentru a se bucura împreună la înviere. Această interpretare se bazează pe faptul că prepoziția „hyper” din limba greacă poate fi tradusă cu „pentru”, „de dragul”, care nu sprijină ideea botezului în locul altuia. „De dragul” sau „pentru” ar putea atunci să însemne „având în minte interesul pentru cei morți”. Aceasta este ca și cum ai spune că, pentru a satisface dorința celor morți de a se revedea cu cei dragi, trebuie să devii creștin. Din cauza acestei preocupări, unii se botezau de dragul celor morți.

Această interpretare este posibilă din punct de vedere lingvistic și este în concordanță cu ideea textului sau cel puțin nu contrazice teologia botezului pe care noi o găsim în Noul Testament. În plus, ea se potrivește cu întrebarea: „De ce se mai botează ei pentru cei morți?”. Vor abandona ei credința creștină, gândindu-se că nu există învierea morților?

Modul în care apostolul își exprimă ideea pare greu de înțeles și nedar. Ar fi fost mai bine să zică: „Acea care cred de dragul celor morți...” decât „Acea care se botează...”. Este dificil să trăiești în nesiguranță, dar în acest caz interpretul recunoaște că, pentru un timp, nu avem o înțelegere pe deplin.

Sensul demnității pastorale

„Nimeni să nu te disprețuiască.” (Tit 2,15)

Cui cere apostolul acest lucru? Lui Tit sau celorlalți care vor citi epistola? Poate face Tit ceva, ca să preîntâmpine disprețul credincioșilor pe care îi slujește? Poate fi stăvilit fenomenul de degradare a demnității pastorale? Ce trebuie făcut pentru aceasta? Până la urma urmei, la ce servește demnitatea pastorală? Iată câteva întrebări care așteaptă un răspuns. Mai întâi să vedem ce se poate face teoretic și apoi să facem câteva aplicații practice.

Pastorația între atracție și dileme

Poziția de conducere pe care o ocupă pastorul îi conferă acestuia un grad de respect peste media semenilor cu același nivel de pregătire. Acest lucru devine, uneori, o provocare care atrage spre domeniul slujirii pastorale oameni care se dovedesc până la urmă nepotriviiți pentru un asemenea loc. Pentru cei chemați să selecționeze, să formeze și să întrețină un corp pastoral de elită, se pare că semnificația demnității pastorale este una din cele mai mari taine cu care se confruntă. În comisiile de examinare a candidaților pentru admiterea la Facultatea de Teologie Pastorală, se repetă adesea o situație semănătoare cu cea din ziua în care Samuel a vizitat casa lui Isaï pentru a alege al doilea împărat al lui Israel. Experiența sa de profet aflat în slujba divină s-a dovedit insuficientă pentru discernământul necesar. A fost nevoie de o intervenție specială a Providenței pentru a-l scoate din impas. Nu a fost suficientă lecția învățată din greșeala poporului care l-a ales pe Saul împărat.

Oricât ar fi de bine puse la punct mecanismele de selecție, adresarea oficială a chemării pastorale este o permanentă dilemă atât pentru candidat, cât și pentru selecționeri. Numai călăuzirea divină poate reduce riscul pierderilor, dar nu-l poate elimina total. Există un element subiectiv care se poate schimba oricând și poate modifica profund datele și așteptările considerate relativ sigure și cu grad suficient de precauție.

În ce constă demnitatea pastorală?

Dacă domeniul slujirii pastorale se află la confluența dintre natural și supranatural,

atunci sensul demnității pastorale trebuie să fie căutat ținând cont de acest lucru. Un număr de factori țin de trăsăturile personale, indiferent de locul în care se află, în timp ce alte elemente sunt de natură conjuncturală. La toate acestea, se adaugă o a treia categorie de factori generali, care țin de momentul dinamicii societății și al culturi de referință.

Fără îndoială că cel mai important factor determinant al demnității pastorale este caracterul personal. Acest lucru a cântărit foarte greu în alegerea lui David. Alegerea lui Saul a fost făcută pe criteriul aparentei și al ținutei personale, dar capul de deasupra semenilor nu a continuat prea mult să aducă excelența dorită de popor. Imaginea publică a lui Saul s-a deteriorat repede în lipsă a ceva mai consistent decât înfățișarea sa impunătoare. Ideea că trebuie să arate a pastor sau să calce a popă, drept condiție prealabilă ca cineva să poată fi un conducător spiritual, este înfirmată în acest exemplu biblic.

Nu voi afirma că felul în care arată un pastor nu este important, dar susțin cu tărie că ceea ce dă autoritate morală unui pastor este caracterul omului aflat în discuție. Până la urma urmei și felul cuiva de a arăta este într-o mare măsură o trăsătură de caracter și ține de o serie de atitudini pozitive față de sine și față de cei din jur. Dar elementul care cântărește cel mai greu în stabilirea nivelului de autoritate morală este capacitatea cuiva de a fi om al lui Dumnezeu. Nimic nu poate înlocui lipsa acestei competențe și nimic nu o poate umbri semnificativ, în situația în care aceasta este o realitate incontestabilă.

Chiar dacă mediul de formare personală este un element determinant în calitatea caracterului, acesta este construit pe baza alegerilor și a deciziilor proprii, într-o măsură în care influența anturajului poate fi depășită. În mod real, caracterul nu se transmite prin ereditate. Bunătatea, corectitudinea și puritatea sufletească nu se pot primi o dată cu grupa sanguină. Eventual, ele se pot forma prin educație sau, mai precis, prin autoeducație. Obiceiurile părinților sau tradițiile școlii urmate lasă urme adânci în viața individului, dar practicile personale, alese cu discernământ și bună intenție, formează cu ade-

Ioan Buciuman

secretar,
Asociația
Pastorală,
Uniunea
Română

vărat omul de încredere, apreciat, respectat și eficient, pe care toată lumea îl caută cu disperare.

În contextul mai larg al degradării interesului pentru carte în favoarea altor elemente media, se impune o reafirmare a rolului major pe care studiul din cărți și pregătirea academică îl au în îmbunătățirea imaginii destul de șifonate a demnității pastorale. Poate că cea mai mare nevoie a lumii nu este aceea de cărturari, dar rolul remarcabil pe care îl are instruirea corespunzătoare nu poate fi nici pe departe negat. Interesul și respectul cuiva față de cuvântul scris, cunoștințele adunate din acest izvor când de informare vor aduce curând respectul față de cel în cauză. Cultura generală nu va fi, probabil, un criteriu de admitere în Împărăția cerurilor, dar lipsa acesteia în vorbire și slujire va împiedica evident și stănenitor comunicarea eficientă a soliei adevărului.

Dragostea de adevăr și respectul față de oameni

Aceste două dimensiuni ale caracterului se cer refăcute grabnic, dacă dorim să mai avem pe cine respecta când ne vorbește de la amvon sau ne slujește în vizite și activități sociale. Trăind într-o lume care alunecă în iureșul post-modern, adevărul este din ce în ce mai contestat, iar definiția și afirmația acestuia devin o slujbă care cere mai degrabă experți decât începători binevoitori și inocenți. Fără dragoste de adevăr, minciuna poate fi luată drept alternativă convenabilă în destul de multe cazuri, până când nimeni nu mai știe ce este și ce nu este adevărat. Buldozerul relativismului se cere oprit din lucru înainte de a transforma întreaga livadă în pistă de beton. O mulțime de valori morale și personale se cer apărute cu strășnicie de combatanți ai adevărului autentic și frumos. Pasiunea pentru aceasta va fi răsplătită corespunzător.

Dar iubirea față de adevăr nu trebuie să afecteze sau să înlocuiască pasiunea pentru suflete. Nu voi face greșea de a intra în bătaia verbală asupra primatului principiului sau al relației, pentru că amândouă trebuie apărute, dar nu în detrimentul reciproc, ci voi afirma cât se poate de simplu că nimeni nu poate

fi principal, înjosind oamenii pe care este chemat solemn să-i slujească și nimeni nu-i poate iubi cu adevărat pe oameni decât fiind cinstit cu principiile care guvernează viața prezentă și cea viitoare. Dacă Dumnezeu nu a făcut nici o economie de mijloace pentru a salva ce era pierdut și a dat pe singurul Său Fiu pentru ca oricine crede să fie mântuit, dacă Fiul lui Dumnezeu nu a desconsiderat niciodată sufletele pentru care a venit să moară, urmașii Săi sunt dator să facă la fel. Acest lucru nu cere sacrificarea principiilor, ci sacrificiul de sine. Dar, cum acest lucru cere o disciplină personală, dureroasă, este mai ușor a sacrifica pe alții, mângâindu-ne cu gândul că am făcut-o de dragul principiilor. O examinare sinceră și curajoasă a acestei dileme ar putea aduce multă pace și bucurie atât semenilor, cât și oficianțului credincios.

Locul poate sfinți pe om?

Într-o anumită măsură, da.

Rolul de slujitor al lui Dumnezeu îl așază pe pastor într-o poziție de încredere și respect impus de conjunctură. Slujind în locul prezenței divine și în lucrurile privitoare la Dumnezeu, omul lui Dumnezeu are marea șansă de a fi impresionat și înnobit de sfințenia slujbei sale. El poate la fel de bine ignora favoarea pe care o are și pe care mulți o râvnesc și se poate discredita și descalfica singur, iar starea jalnică a unui slujitor nevrednic este cu atât mai amară cu cât șansele acordate au fost risipite în van. Mânia poporului este justificată atunci când așteptările sale au fost înșelate prin josnicie, lene, indolență și impertinență.

Constituie o favoare înfricoșată să fii plătit să studiezi cărțile sfinte, să ai acces la tainele divine și la detaliile particulare ale oamenilor și să operezi cu visurile și dezamăgirile umane în locul sfânt. Cu puțină bunăvoință, această șansă se poate transforma în ocazie de creștere spirituală și bancă de credit emoțional și relațional. Dar, cu cât cineva primește mai mult credit, cu atât el devine mai vulnerabil și expus greșelii și de aceea el are nevoie crescândă să depindă numai de Dumnezeu. Locul și responsabilitatea slujirii pastorale constituie o mare șansă acordată cuiva.

Utilizarea ei sporește satisfacția și împlinirea personală, iar nesocotirea ei aduce dezastru și durere imediată și, poate, și veșnică.

Apel la refacerea demnității pastorale

Folosesc această ocazie pentru a face un apel solemn la refacerea demnității pastorale aflate în desuetitudine. Nu ne putem mulțumi să dăm vina pe timpurile pe care le trăim, pentru a avea doar o explicație de ce se deteriorează imaginea publică a slujitorului altarului. Secularizarea și întoarcerea de la materialismul dialectic la cel practic nu este o sursă de mângâiere pentru pierderea creditului și a autorității pastorale. Inflația de personal fără

pregătire teologică nu este un argument valid în slăbirea rolului și a poziției de respect și solemnitate a slujitorului creștin. Un singur lucru nu se va schimba până la sfârșit: nevoia sufletului omenesc după un loc de scăpare, mângâiere și încurajare la oamenii rânduiți și plătiți destul de bine pentru aceasta. Nevoia de oameni de caracter va dura până la sfârșit.

Următoarele cuvinte scrise de Ellen White își găsesc aici aplicația potrivită: „Calitățile caracterului ... se dezvoltă ... prin trăirea în atmosfera a ceea ce este curat, nobil și adevărat.” (*Educație*, ed. 2001, p. 137).

DE CE?

– De ce intru mereu în bucluc? se întrebă Mihai, stând în mijlocul patului.

Apoi își lovi perna cu pumnul de câteva ori, așa... de emfază.

– Am necăjit-o și eu puțin pe Cristina, atâta tot.

Puțin? Numai puțin? I-a luat la rost glasul din gândul său.

– Ei, bine, am făcut-o să plângă – dar oricum este o plângăcioasă de felul ei, bombăni Mihai. Nimeni nu mă place. Dumnezeu nu mă ajută niciodată. Nici măcar nu știu dacă există Dumnezeu. În plus, toți se iau de mine. Nu este drept! bodegăni el, lovindu-și perna încă o dată.

Stând așa, Mihai a observat în colțul camerei o revistă cu un copil pe copertă. A sărit din pat, a ridicat revista și s-a așezat pe covoraș, ca să o privească. În poza de pe copertă era chipul unui băiat de-o seamă cu el. Băiatul privea înapoi, spre cititor, și fața îi era scăldată în lacrimi. Dincolo de băiat, pe un deal, într-un fun-

dal întunecat, se afla o cruce mare, cioplită grosolan. Pe cruce era răstignit un Om. Din palmele și din picioarele Sale curgea sânge. Mihai și-a dat seama că Omul acela era Isus.

Mihai a privit imaginea multă vreme. De ce plângea băiatul din imagine? Poate că era prieten cu Isus. Băiatul trebuia să-L fi cunoscut pe Isus. Iar Isus – deși se vedea că suferă mult – privea cu dragoste la cei din jurul Său. De ce au vrut oamenii să îl omoare pe Isus?

Mihai și-a amintit mai multe povestiri despre El. Știa că Isus a oprit furtuna atunci când traversa lacul împreună cu prietenii Săi, după o zi lungă de predicare. L-a privit încă o dată pe băiat și s-a întrebat dacă nu cumva mama acestuia îl dusesse la Isus, ca să fie binecuvântat. Și-a amintit că lui Isus îi plăceau copiii. Poate că Isus chiar îl îmbrățișase pe băiat.

Tot uitându-se la această imagine, Mihai a început să simtă că, într-un fel, el era

băiatul de pe copertă. Era tuns la fel ca el. Ochii i s-au umplut de lacrimi, dar și le-a șters repede cu dosul palmei. Îl iubea el pe Isus asemenea băiatului din imagine? Oare îl iubea Isus și pe el?

Mihai s-a ridicat încet de pe covor. S-a așezat pe marginea patului, cu poza în brațe.

– Mă poți vedea aici, Doamne Isuse? șopti Mihai.

Fără să-și poată explica, se simți mângăiat și sufletul său începu să se încălzească. Isus a murit pentru mine, se gândi el. Isus vrea să fie și prietenul meu. Îi părea rău că spusese mai devreme că nu îl cunoaște pe Isus. Bineînțeles că îl cunoștea pe Dumnezeu. Îl cunoștea prin Dumnezeu-Fiul, Isus.

Mihai a luat o nouă hotărâre în inima sa. Va încerca să se asemene mai mult cu Isus. Își va imagina că este băiatul din imagine, iar Isus îl va ajuta.

Bonnie Walker

Ora familiei

Invită-ți familia la altar!

* Încearcă să pregătești din timp un tablou cu Isus pe cruce. Vei avea nevoie de o coală mare de hârtie și de o cariocă. Poți așeza desenul pe un șevalet sau pe o bucată de carton.

* În timp ce desenezi, cere familiei să cânte *Eu pentru voi murii* (nr. 138 din *Imnuri Creștine*) sau *Isus ne atrage spre crucea Sa* (nr. 376).

* Desenează contururi simple, ca să poți termina până la sfârșitul cântecului. Poți ilustra dealul printr-un semi-

cerc în jumătatea de jos a foi.

Desenează-l în așa fel, încât vârful dealului să se afle în jumătatea dreaptă a foi. Colorează apusul de soare, dincolo de deal. Începe cu galben, deasupra cu portocaliu și sus de tot cu roșu. Colorează dealul în nuanțe închise. La urmă, adaugă câte o cruce neagră de-o parte și de alta a vârfului, apoi o cruce mai mare între ele.

* Rugați-vă să puteți face alegeri prin care să rămâneți aproape de prietenul vostru Isus.

Urări pentru noul an

Stimați frați și surori ai diviziunii Euro – Africa

Începutul unui an nou este întotdeauna o ocazie bună de a face un bilanț și de a privi în viitor. Dacă ținem seama de lunile care au trecut, cu multele provocări și probleme, noi descoperim cu bucurie urmele pașilor lui Dumnezeu pe drumul vieții noastre. În ciuda multor dificultăți, El a condus viețile noastre și biserica Lui prin nelineștea unei societăți în schimbare.

Tuturor, frați și surori, pastori și alți conducători ai bisericii, vă transmit cele mai profunde gânduri de recunoștință și mă rog pentru voi. Pentru anul care vine, doresc să recunoaștem în mod clar voia lui Dumnezeu pentru viețile noastre și pentru biserică! Așa vă doresc din toată inima mea. Asemenea lui Moise, să cerem Domnului să meargă cu noi:

„Moise a zis: 'Dacă nu mergi Tu însuși cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici. Cum se va ști că am căpătat trecere înaintea Ta, eu și poporul Tău? Oare nu când vei merge Tu cu noi, și când prin aceasta vom fi deosebiți, eu și poporul Tău, de toate popoarele de pe fața pământului?' (Ex. 33,15,16).

Dumnezeu va merge cu noi, dacă slujirea noastră va avea legătură cu următoarele întrebări:

1. Contribuie slujirea noastră la predicarea adevăratului mesaj al lui Dumnezeu?

2. Contribuie slujirea noastră la împlinirea misiunii?

3. Contribuie slujirea noastră la întărirea încrederii în Cuvântul lui Dumnezeu și în biserica Sa?

4. Este Isus centrul vieții și al activităților noastre?

În sensul acesta, vă doresc un nou an fericit și binecuvântat. Această călătorie a noastră să nu fie

făcută fără siguranța prezenței Domnului, ci să permitem speranței să fie întotdeauna simțită și reală pentru noi!

Ulrich Frikart,
Președintele Diviziunii Euro-Africa

Congresul tinerilor adventiști

În perioada 2-7 septembrie 2003, la București, se va desfășura Congresul Tinerilor Adventiști. Scopul acestui congres este:

* să îi echipeze pe reprezentanții tinerilor din toată țara cu îndemânări și idei noi pentru slujire, pe care, la rândul lor, să le dezvolte în zonele de unde vin;

* să producă un impact puternic în București și împrejurimile acestuia, prin desfășurarea unei game variate de proiecte sociale, activități educative și misionare, în colaborare cu autoritățile locale;

* să ofere tinerilor posibilitatea de a participa la un eveniment de rezonanță națională, ocazie în care să întâlnească o parte din „armata” de tineri adventiști și să primească provocarea de a se angaja fără rezerve în slujba Mântuitorului.

Presesiunea va avea loc între 2-5 septembrie, în campusul de la Cernica. Sunt așteptați 500 de delegați ai tinerilor din toată țara. Vor fi formate echipe care, în fiecare dimineață, se vor instrui și vor plănui diferite proiecte sociale, educative și misionare, pe care le vor desfășura apoi după-amiază. Serile vor fi rezervate evaluărilor și momentelor de închinare. Numărul și tipul proiectelor nu au fost încă definitive (vor fi negociate și cu autoritățile locale), însă intenția organizatorilor este aceea de a-i asista pe tineri să cunoască și să experimenteze noi căi prin care să slujească nevoilor celor din jur. De aici, numele și motoul: Impact 03 –

mai aproape de oameni!

Partea festivă a congresului se va desfășura între 5-7 septembrie, la Sala Polivalentă din București, unde sunt așteptați peste 5.000 de tineri din toată țara. Programul va fi divers și va include seminarii, concerte, rapoarte, lansări de proiecte, printre care și o prezentare cu mijloace vizuale a celor experimentate în presesiune, închinare și momente de consacrare și multe alte surprize. Dintre invitați, menționăm pe fr. Baraka Muganda și fr. Alfredo Garcia Marenko, directori de Tineret la Conferința Generală. Vă invităm să participați la această sărbătoare a tinereții puse în slujba lui Dumnezeu.

Cristi Modan,
director, Departamentul Tineret, Uniunea Română

Congresul Național al cadrelor didactice adventiste din România

După 1990, au fost organizate, la diferite intervale de timp, convenții de educație la nivel de Uniune și, în câteva cazuri, și la nivel de Conferințe. La aceste convenții, la care au fost prezenți între 40 și 60 de profesori, majoritatea participanților proveneau din cadrul liceelor teologice adventiste din București, Craiova și Cluj.

Credem că a sosit timpul acum, la peste 10 ani de existență a principalelor instituții de educație adventiste, pentru organizarea unui Congres Național al cadrelor didactice adventiste din România.

Avem nevoie de o cunoaștere a potențialului de educație existent în rândurile membrilor Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Până în momentul de față, nu există o bază de date, centralizată la nivelul Uniunii, despre numele, categoriile și specializările cadrelor didactice

adventiste din România.

Avem nevoie de o cunoaștere între noi, de stabilirea unor relații de părtășie, de schimb de adrese și de experiențe din activitatea didactică.

Întâlnirea își propune, de asemenea, o prezentare a filosofiei educației adventiste, a ceea ce este unic, specific acesteia, o prezentare succintă a dezvoltării ei pe plan mondial și o situație la zi a sistemului de educație adventist din România.

Pe lângă tratarea unor teme propuse de Departamentul de Educație al Uniunii Române și conducerea mondială a bisericii din domeniul educației, care va fi prezentă la desfășurarea lucrărilor acestui congres, plănuim să pregătim și să aducem în dezbatere și subiecte care îi vor interesa în mod direct pe participanți. Pentru aceasta, adresăm invitația ca toți cei ce vor să facă propuneri pentru subiecte care să fie tratate în cadrul congresului, să le trimită Departamentului de Educație al Uniunii, până la data de 15 martie 2003.

Lucrările se vor desfășura în plen și pe secțiuni (învățământ preuniversitar – cu secțiunile primar, gimnazial, liceal – și învățământ universitar).

Pe plan organizatoric, plănuim să alegem o Comisie Națională de Educație la nivelul Uniunii și câte o comisie de educație la nivelul fiecărei Conferințe. Intenționăm să discutăm, de asemenea, posibilitatea și utilitatea înființării unei Asociații Naționale a cadrelor didactice adventiste din România.

Locul de desfășurare: Stupini, Brașov.

Am ales acest loc, fiind centrul cel mai important din istoria educației adventiste, situat în zona de centru a țării, în așa fel încât distanțele prea mari să nu constituie un impediment pentru cei ce ar dori să participe. Un alt motiv l-a reprezentat și cel financiar, costurile de aici fiind mai reduse decât cele din București – Cernica. Am avut în vedere, de asemenea, și împrejurimile frumoase ale zonei, care oferă posibilitatea organizării, la sfârșitul întâlnirii, a unei excursii, la Poiana Brașov sau Tâmpa, Postăvarul sau Bran, în funcție de preferințele majorității.

Perioada: 28-30 aprilie 2003, în vacanța de primăvară.

Poate n-ar fi fost de dorit să aibă loc imediat după Paște, dar această dată a fost propusă de Departamentul de Educație al Diviziunii.

Lucrările vor începe luni, orele 15 și se vor încheia miercuri orele 13.

Costurile: Pentru a oferi fiecărui cadru didactic interesat posibilitatea să participe la Congres, biserica va prelua cea mai mare parte a cheltuielilor, și anume 2/3 din cheltuieli, 1/3 revenind participantului. Cheltuielile sunt cele legate de transport, cazare două nopți și mesele pentru această perioadă.

În alte anunțuri ulterioare, vom reveni cu precizări privind costurile concrete.

Participanți: Sunt invitate toate cadrele didactice adventiste din învățământul universitar și preuniversitar, precum și prieteni și simpatizanți care au legătură cu Biserica Adventistă. Am fi onorați și de prezența profesorilor neadventiști care predau la liceele teologice adventiste și Institutul Teologic Cernica.

Inscriere: Capacitatea de cazare la Stupini este limitată la un număr de 150 de persoane. Pentru a ști câte locuri de cazare ar trebui amenajate în plus, prin instalarea de paturi în sălile de clasă, sau găzduire în Brașov, cât și pentru aprovizionarea cu alimente, este nevoie de o înscriere fermă pentru participare, cu timp suficient înainte de deschiderea congresului.

De asemenea, dorim să pregătim și să multiplicăm o serie de materiale care vor fi oferite pe categorii de participanți. Întrucât costurile acestor materiale vor fi suportate de către biserică, avem nevoie să știm din timp numele și specialitatea acestora.

Astfel, înscrierile vor începe pe data de 1 februarie și se vor încheia pe data de 4 aprilie.

Pentru înscriere, precizați: numele, adresa, numărul de telefon, specialitatea (educator, învățător, profesor de română, matematică etc).

Inscrierile se fac la secretariatul fiecărei Conferințe sau direct la sediul Uniunii – Departamentul de Educație (tel: 0214908590, 91-95 sau mobil: 0744388034).

Gheorghe Modoran,
director, Departamentul
Educație, Uniunea Română

La odihnă

Constantin Jigău (14 apr.1917 – 25 nov.2002) s-a născut la Grigoreni, jud.Bacău, într-o familie de oameni evlavioși. În cel de-al doilea război mondial, a luptat în prima linie, fiind rănit. După ce s-a vindecat, a rămas ca militar de carieră, până în 1948, când a avut loc epurarea comunistă. La testul credinței, tânărul Costache alege încrederea în Dumnezeu, fiind concediat. A studiat Biblia, s-a botezat, apoi s-a căsătorit cu Maricica Săndulache, fiind binecuvântat cu patru copii. A primit atâta iubire în relația cu Isus, încât la fiecare pas oferea dragoste, prin cânt și poezie, buchete de flori și cuvinte amabile.

A închis ochii nu înainte de a aduce mulțumire Creatorului, cu nădejdea trezirii în dimineața învierii.

Alexandru Bota (5nov.1911-19sept.2002) s-a născut în localitatea Tăgădău, județul Arad. În anul 1955, s-a căsătorit pentru a doua oară, căsătoria binecuvântată de Dumnezeu cu un fiu. Anul 1938 este începutul umblării lui cu Dumnezeu, devenind primul rod al adevărului prezent din această localitate și, totodată, unul dintre pionierii mișcării advente din această zonă.

Zeci de ani a fost prezbiter, fiind cunoscut spiritul său misionar de netăgăduit, călătorind neobosit împreună cu alți frați prin localitățile învecinate, împărțind cărți și fiind deosebit de atent la lipsurile celor săraci. Ca răsplătă nemerită a exemplului său, a avut bucuria să-și vadă nepotul, Bota Daniel, răspunzând chemării de a sluji Evangheliei lui Isus.

La vârsta de 91 de ani, se pleacă în praful pământului, dar nu înainte de a cita plin de speranță din Ioan 14,1-3.

Pentru anul 2003, îmi propun să acord mai multă atenție vieții bisericii locale, pe care o consider factorul decisiv în împlinirea misiunii și testul cel mai concludent al succesului Evangheliei. Înainte de a aborda aspectele practice (predicarea, organizarea serviciilor divine, muzica, programele pentru copii și tineri, grupele mici, misiunea externă și altele), aş dori să vă împărtăşesc, cu speranță și dor, viziunea ca biserica locală să fie, înainte de toate, caracterizată prin manifestarea dragostei lui Dumnezeu.

Biserica locală, biserica dragostei

Adrian Bocăneanu

Biserica locală este rânduită să fie un adevărat sediu al iubirii frățești. Raportul biblic despre prima comunitate creștină – pasajul din Fapte capitoul 2 – așază în prim plan relațiile calde din interior: „Ei stăruiau în ... legătura frățească” (vers. 42). Apoi, sunt arătate numeroase manifestări practice ale iubirii frățești: întâlniri frecvente, pline de bucurie, cu participare la Cina Domnului, împărtășirea bunurilor materiale pentru ajutorarea celor în nevoie și altele. Ce împlinire uimitoare a apelurilor Domnului Isus din ultima Sa discuție cu ucenicii înainte de patimile Sale! „Aceasta este porunca Mea: Să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu”; „Vă poruncesc aceste lucruri, ca să vă iubiți unii pe alții” (Ioan 14,12,17). Așa cum știm, Domnul a arătat dorința Sa – ca semnul distinctiv al bisericii Sale să fie iubirea.

Iubirea este un dar

Acest apel nu trebuie să ne descurajeze, pentru că nu se așteaptă împlinirea lui prin voință sau prin eforturi proprii. Pavel ne asigură că „dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat” (Rôm.5,5). Două lucruri mă impresionează la acest verset. Pavel vorbește despre o acțiune deja realizată, un act din trecut, cu consecințe clare în prezent. Așa cum este sigur că Duhul Sfânt „ne-a fost dat” (și pentru asta au fost dovezi incontestabile), tot așa de sigur este faptul că iubirea „a fost turnată în inimile noastre”. Apoi, este aluzia la volumul de dragoste oferit prin cuvântul folosit: „A turna” transmite ideea de abundență, de generozitate. Oferta depășește nevoia. Dacă este o limită, aceasta ține de primitor, nu de dăruitor.

Când Alexandru cel Mare se întorcea victorios dintr-o campanie, un cerșetor a reușit să ajungă în preajma lui și să-i ceară milă. Bine dispus, împăratul i-a dăruit ... o cetate, la care

cerșetorul s-a dat înapoi, derutat: „Este prea mult pentru mine să primesc un asemenea dar!” Fără să aibă prea mult timp de discuție, împăratul i-a răspuns scurt: „O fi un dar prea mare pentru tine ca să-l primești, dar nu este un dar prea mare pentru mine ca să-l dau!”

Civilizația iubirii

În istorie, se vorbește despre diferite civilizații (a fierului sau a bronzului, feniciană sau egipteană etc.). O civilizație istorică este definită prin documentele și obiectele pe care le lasă în urmă: materialele, tehnicile și uneltele folosite, legile și relațiile sociale. În același sens, se folosește astăzi cuvântul cultură. Cultura unei organizații cuprinde aspectele caracteristice ale unei colectivități cu valori, cu relații interne și cu relații cu exteriorul, tipare stabile de conduită. Cultura organizației determină direcțiile ei de acțiune, procesul luării și aplicării deciziilor, modul în care sunt tratați membrii organizației și răspunsul la crize. Cei care aparțin organizației pot fi ușor recunoscuți după elemente exterioare și mai ales atitudine și conduită, chiar atunci când sunt izolați de colegii lor.

Biserica locală este chemată să reprezinte la superlativ civilizația iubirii. Domnul Hristos a spus: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenici Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții” (Ioan 13,35). Iubirea frățească este indicatorul relației perfecte cu Dumnezeu: „Dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi, și dragostea Lui a ajuns desăvârșită în noi” (1 Ioan 4,12).

Organizați pentru iubire

Dimensiunea interioară, spirituală, a iubirii dăruite de Dumnezeu are nevoie de un cadru creat în mod deliberat pentru a permite și facilita manifestarea ei în biserică. În mod deliberat, vorbitorul folosește ca bază a predicării sale pasajele biblice care exemplifică și încurajează exprimarea

practică a iubirii. Imnurile sunt alese cu scopul de a-i ajuta pe participanți să vadă privilegiile relațiilor frățești din biserică. În program se prevede un timp în care nevoile fraților sunt exprimate și se sugerează căi practice prin care să fie ajutați cu iubire, pentru că apostolul Ioan ne spune:

„Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul” (1 Ioan 3,18). Se creează cadrul potrivit cuvintelor și gesturilor de afecțiune frățească, când putem să facem ceea ce spune Pavel:

„Spuneți-vă unii altora sănătate, cu o sărutare sfântă” (2 Cor. 13,12). Un mesaj de dragoste primit de o biserică este împărtășit și celorlalte, așa cum recomandă Pavel: „După ce va fi citită această epistolă la voi, faceți așa ca să fie citită și în Biserica Laodiceenilor; și voi, la rândul vostru, să citiți epistola care vă va veni din Laodicea” (Col.4,16).

Pentru toate aceste gesturi și acțiuni ale dragostei, este nevoie de cineva sensibil la darul lui Dumnezeu, care se roagă, observă, ia inițiativa, creează cadrul favorabil, dă exemplu, răstinde la obiecții, recunoaște și îndepărtează piedicile, îi încurajează pe cei care răspund bine, după principiu: „Biruiți răul prin bine!”

Cine are această răspundere? Între funcțiile eligibile nu este nici una care să se numească „responsabil cu dragostea frățească”. Prima răspundere a conducătorilor aleși este de natură spirituală – prima lor sarcină este să exemplifice, să stimuleze și să organizeze viața bisericii pentru o civilizație a iubirii.

La început de an, avem multe dorințe pentru biserică. Apostolul Pavel ne încurajează: „Umblați dar după darurile cele mai bune. Și vă voi arăta o cale nespus mai bună.” (1 Cor. 12,31). Fie ca dragostea să devină o prioritate în viața bisericii, transformând caracterile și dând o direcție iubitoare structurii și organizării.

80.000 LEI

Solii pentru tineret

Ellen White

Care este planul lui Dumnezeu pentru mine ca tânăr sau tânără? Cum pot câștiga biruința în multe aspecte din viața mea? Ce serviciu aș putea să-mi aleg? Ce îmbrăcăminte să port și cum să mă recreez? Sunt doar câteva dintre întrebările tinerilor. Cartea *Solii pentru tineret* răspunde pe larg acestor întrebări și multor altele. Citește-o și sunt convins că viața ta va fi mult îmbogățită.

Pentru a procura aceste cărți, contactați responsabilul cu literatura din comunitate. Pentru comenzi, sunați la telefonul 021. 3230020 sau accesați site-ul www.viatasisanatate.ro/adventist

80.000 LEI

Căminul adventist

Ellen White

Căminul adventist este harta și busola care indică și tratează probleme legate de fiecare familie. Cum pot avea o familie prosperă? Ce pot face eu, ca mamă, tată sau copil, pentru familia mea? Cum pot folosi timpul liber sau banii care mi-au fost încredințați? Sunt doar câteva dintre întrebările la care poți găsi răspunsul pe paginile acestei cărți. *Căminul adventist* este o carte care va conduce multe familii spre căminul din Edenul restabilit. Doar veșnicia va arăta influența acestei comori. Dacă nu o ai, cumpără-o, iar dacă o ai, citește-o și fă din căminul tău, un cămin adventist.

Curtenie completă

Nancy L. Van Pelt

Prietenii și căsniciile din zilele noastre se confruntă cu mari probleme. *Curtenie completă* prezintă informațiile într-un mod deschis și direct, astfel încât să puteți face întotdeauna o alegere înțeleaptă. În această carte, vă este prezentat un plan cu ajutorul căruia puteți evita greșelile pe care le-au făcut mii de cupluri înaintea voastră. De asemenea, sunt tratate toate aspectele vitale pentru viitorul prieteniei și al curteniei.

legată
broșată

110.000 LEI
80.000 LEI

80.000 LEI

Secretele părintelui deplin

Nancy L. Van Pelt

Esti părinte? Atunci cartea *Secretele părintelui deplin* este pentru tine! În ea vei găsi reflecții asupra respectului de sine al copilului, sfaturi cu privire la caracterul în formare și păstrarea copilului pentru Hristos (fiecare părinte dorește acest lucru) și mai ales cum poți menține familia fericită și sănătoasă. Această carte o poți obține, deocamdată, doar prin colportorii din zona ta. Ei au exclusivitate în răspândirea acestui titlu.